

USNESENÍ

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání 24. března 2022 odvolání a) státního zástupce a b) obžalovaných L. T., narozeného , c) Ing. M. B., narozeného a d) právnické osoby E. a.s., IČ , podaná proti rozsudku Okresního soud v Kladně, číslo jednací 26 T 35/2020 – 6020 ze dne 7. května 2021, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání všech obžalovaných a státního zástupce zamítají.

Odůvodnění

1. Okresní soud v Kladně uznal obžalované L. T. a Ing. M. B. vinnými, že nejméně v době od října 2015 do dubna 2017 v oboře, nacházející se v okresech a , v , a na dalších místech obž. B. coby ředitel L. IČ: , se sídlem , příspěvkové organizace , pojal a realizoval záměr v rámci projektu „ , jehož zadavatelem byla L. , upřednostnit před jinými zájemci o zakázku obž. spol. E. a.s., později ve sdružení se spol. S. s. r. o., když ještě před vyhlášením nabídkového řízení na zhotovitele projektové dokumentace pro zadávací řízení dopředu rozhodl též o tom, že tuto dokumentaci bude zpracovávat společnost V. a.s., která dne 17. 3. 2016 uzavřela s L. smlouvu, jejíž podstatou bylo zhotovení projektové dokumentace, jejímž zástupcům, jakož i zástupcům společností V. spol. s r. o., která byla pozdějším subdodavatelem společnosti V. a.s., dopředu již dne 3. 2. 2016 umožnil prohlídku míst zamýšlených sanací spojenou s rámcovým zadáním požadovaného úkolu a později jim představil obž. T. jako osobu L. pověřenou a nadanou po věcné stránce ovlivňovat projektovou dokumentaci pro zadávací řízení s cílem, aby tak skutečně postupoval, ačkoli obž. T. byl fakticky zaměstnancem obž. spol. E. a.s., na pozici vedoucího provozu inženýrských staveb, a jednal přitom v jejím zájmu a v rámci její činnosti, obž. T. pak ve vztahu k zadavateli zakázky L. i při četných jednáních s představiteli společností V. a.s., a V. spol. s r. o., s vědomím a souhlasem obž. B. konkretizoval místa sanací, aktivně se podílel na určení rozsahu připravované zakázky a konkretizaci způsobu její realizace, na tvorbě předpokládané ceny realizace zakázky, kdy zejména přiměl projektanty ke změně aktuálně jimi navrhované technologie zajištění svahů, zasadil se o to, aby geometrické zaměření dotčených míst pro potřeby projektantů provedla obž. společnost E. a.s., sám sdělil projektantům objemy některých konkrétních položek pro potřeby vyhotovení projektové dokumentace, a již od 12. 7. 2016 měl k dispozici společností V. spol. s r. o., vypracovaný oceněný rozpočet a soupis prací, k němuž následně projektantům sděloval připomínky za účelem navýšení ceny díla a dotvoření finální podoby soupisu a rozpočtu, a uvedený rozpočet nechal projektanty zaslat přímo do e-mailové schránky jednoho z rozpočtových pracovníků obž. spol. E. a.s., jejíž vrcholní představitel, přinejmenším generální ředitel Ing. Z. O. a vedoucí kontrolního

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

oddělení J. H., si byli počínání obž. T. vědomi a podporovali je a nechali z něj obž. spol. E., a. s., těžit; přitom až dne 24. 8. 2016 bylo L. jako zadavatelem vyhlášeno užší zadávací řízení dle § 28 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v tehdy platném znění, na nadlimitní veřejnou zakázku na stavební práce s názvem „“, zveřejněné ve Věstníku veřejných zakázek pod evidenčním číslem, v němž nejprve zájemci podali žádosti o účast s doložením splnění kvalifikace, a ti z nich, kteří kvalifikační předpoklady splnili, následně byli zadavatelem vyzváni k podání nabídek, přičemž do kvalifikačních předpokladů byl zahrnut i takový požadavek, který obž. spol. E., a. s., měla díky referenci L. automaticky splněn, a který byl současně způsobilý značně zúžit okruh konkurentů sdružení E., které dle záměru obž. B. skutečně vzniklo na základě podpisu společenské smlouvy dne 23. 9. 2016, konkrétně požadavek na doložení realizace geotechnické stavby, jejíž součástí byly úpravy nebo zajištění svahů, odvodnění a biologická rekultivace, a realizace lesní cesty či jiné pozemní komunikace v délce 5000 metrů, v obou případech v ochranném pásmu vodního zdroje I. stupně dle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách. Následně o tom, že kvalifikační předpoklady po jejich pozdější úpravě zadavatelem na základě podaných námitek splnilo celkem pět zájemců, a to společnosti S., s. r. o., C. C., a. s., R. Ú. n. L., s. r. o., G., s. r. o., a E., byl obž. T. v průběhu zadávacího řízení bezprostředně po otevření obálek s žádostmi o účast informován JUDr. J. K., zástupkyní advokátní kanceláře jednající za L., stejně jako byl ze strany blíže nezjištěné osoby či osob ze sféry L. informován o podání námitek některými zájemci a o jejich obsahu a tyto informace pak dále předkládal obžalované spol. E., a. s., načež sdružení E. podala nabídku s nejnižší nabídkovou cenou ve výši 191.053.708,64 Kč bez DPH, tedy 231.174.987,45 Kč včetně DPH, dne 11. 4. 2017 byla její nabídka vybrána jako nejvhodnější a dne 10. 5. 2017 pak se sdružením E. uzavřela L. zastoupená obž. B. smlouvu o dílo na realizaci zakázky „“, čímž vším obž. B. předem určil, který dodavatel bude v zadávacím řízení vybrán, a umožnil jeho zaměstnanci, obž. T., podílet se na přípravě projektové dokumentace a stanovení kvalifikačních předpokladů tak, aby vyhovovaly především tomuto dodavateli, tedy sdružení E., a zajistil mu také neveřejné informace o průběhu zadávacího řízení, svým společným jednáním takto obžalovaní záměrně obešli ve prospěch společnosti E., a. s., a později sdružení E., zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v tehdy platném znění, stanovený postup zadávání veřejných zakázek a popřeli tak smysl zadávacího řízení, které je postaveno na dodržování zásad transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace, protože obž. T. coby osoba jednající v zájmu společnosti E., a. s., a později sdružení E., měl na rozdíl od ostatních dodavatelů možnost podílet se na tvorbě projektové dokumentace a měl projektovou dokumentaci včetně cenových souvislostí k dispozici ještě dříve, než bylo zadávací řízení vyhlášeno ve Věstníku veřejných zakázek, a dále měl k dispozici informace ze zadávacího řízení dříve než ostatní dodavatelé, přičemž sdružení E. jednáním obžalovaných získala neoprávněný prospěch spočívající v možnosti realizovat tuto veřejnou zakázku a z její realizace by vyplynul i prospěch ve formě čistého zisku ve výši nejméně 8.854.920 Kč bez DPH po odečtení daně z příjmu právnických osob, avšak k získání prospěchu v této výši již nedošlo vzhledem k zahájení trestního stíhání na samém počátku realizace stavby a následným změnám ve způsobu její realizace. Toto jejich jednání prvý soud právně kvalifikoval tak, že Ing. M. B. uznal vinným zločinem sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) tr. zákoníku dílem dokonaným, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a obžalovaného L. T. uznal vinným

zločinem sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Obžalovanému L [redacted] T [redacted] prvý soud uložil trest odnětí svobody v trvání 2 let a 6 měsíců, s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 4 let, uložil mu dále peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 2.000 Kč, celkem tedy 600.000 Kč a trest propadnutí věci podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, který se týká flash disku stříbrné barvy. Obžalovanému Ing. M [redacted] B [redacted] pak uložil trest odnětí svobody v trvání 3 let, pro jehož výkon jej zařadil do věznice s ostrahou. Uložil mu rovněž peněžitý trest sestávající z 360 denních sazeb po 5.000 Kč, v celkové výměře 1.800.000 Kč. Uložil mu i trest zákazu činnosti, zákazu výkonu funkce statutárního zástupce organizačních složek státu a jiných právnických osob s majetkovou účastí státu, a to na dobu 4 let.

2. Okresní soud v Kladně rovněž uznal vinnou právnickou osobu E [redacted] a.s. tím, že nejméně v době od října 2015 do dubna 2017 v [redacted], nacházející se v okresech [redacted] a [redacted], v [redacted], [redacted] a na dalších místech poté, co obž. B [redacted] coby ředitel L [redacted], IČ: [redacted], se sídlem [redacted], [redacted], příspěvkové organizace [redacted] [redacted], pojal a realizoval záměr v rámci projektu „[redacted]“, jehož zadavatelem byla L [redacted], upřednostnit před jinými zájemci o zakázku obž. spol. E [redacted], a.s., později ve sdružení se spol. S [redacted], s. r. o., když ještě před vyhlášením nabídkového řízení na zhotovitele projektové dokumentace pro zadávací řízení dopředu rozhodl též o tom, že tuto dokumentaci bude zpracovávat společnost V [redacted], a.s., která dne 17. 3. 2016 uzavřela s L [redacted] smlouvu, jejíž podstatou bylo zhotovení projektové dokumentace, jejímž zástupcům, jakož i zástupcům společností V [redacted], spol. s r. o., která byla pozdějším subdodavatelem společností V [redacted], a.s., dopředu již dne 3. 2. 2016 umožnil prohlídku míst zamýšlených sanací spojenou s rámcovým zadáním požadovaného úkolu a později jim představil obž. T [redacted] jako osobu L [redacted] pověřenou a nadanou po věcné stránce ovlivňovat projektovou dokumentaci pro zadávací řízení s cílem, aby tak skutečně postupoval, *jednala prostřednictvím obž. T [redacted], ačkoli obž. T [redacted] byl fakticky zaměstnancem obž. spol. E [redacted], a.s., na pozici vedoucího provozu inženýrských staveb, a jednal přitom v jejím zájmu a v rámci její činnosti*, aniž bylo jeho jednání ze strany obžalované spol. E [redacted], a.s., zamezeno, tak, že obž. T [redacted] ve vztahu k zadavateli zakázky L [redacted] i při četných jednáních s představiteli společností V [redacted], a.s., a V [redacted], spol. s r. o., s vědomím a souhlasem obž. B [redacted] konkretizoval místa sanací, aktivně se podílel na určení rozsahu připravované zakázky a konkretizaci způsobu její realizace, na tvorbě předpokládané ceny realizace zakázky, kdy zejména přiměl projektanty ke změně aktuálně jimi navrhované technologie zajištění svahů, zasadil se o to, aby geometrické zaměření dotčených míst pro potřeby projektantů provedla obž. společnost E [redacted], a.s., sám sdělil projektantům objemy některých konkrétních položek pro potřeby vyhotovení projektové dokumentace, a již od 12. 7. 2016 měl k dispozici společností V [redacted], spol. s r. o., vypracovaný oceněný rozpočet a soupis prací, k němuž následně projektantům sděloval připomínky za účelem navýšení ceny díla a dotvoření finální podoby soupisu a rozpočtu, a uvedený rozpočet nechal projektanty zaslat přímo do e-mailové schránky jednoho z rozpočtových pracovníků obž. spol. E [redacted], a.s., jejíž vrcholní představitelé, přinejmenším generální ředitel Ing. Z [redacted] O [redacted] a vedoucí kontrolního oddělení J [redacted] H [redacted], si byli počínání obž. T [redacted] vědomi a podporovali je a nechali z něj obž. spol. E [redacted], a.s., těžit; přitom až dne 24. 8. 2016 bylo L [redacted] jako zadavatelem vyhlášeno užší zadávací řízení dle § 28 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v tehdy platném znění, na nadlimitní veřejnou zakázku na stavební práce s názvem „[redacted]“, zveřejněné ve Věstníku veřejných zakázek pod evidenčním číslem [redacted], v němž nejprve zájemci podali žádosti o účast s doložením splnění kvalifikace, a ti z nich, kteří kvalifikační předpoklady splnili, následně byli zadavatelem vyzváni k podání nabídek,

příčemž do kvalifikačních předpokladů byl zahrnut i takový požadavek, který obž. spol. E [redacted], a. s., měla díky referenci L [redacted] automaticky splněn, a který byl současně způsobilý značně zúžit okruh konkurentů sdružení E [redacted], které dle záměru obž. B [redacted] skutečně vzniklo na základě podpisu společenské smlouvy dne 23. 9. 2016, konkrétně požadavek na doložení realizace geotechnické stavby, jejíž součástí byly úpravy nebo zajištění svahů, odvodnění a biologická rekultivace, a realizace lesní cesty či jiné pozemní komunikace v délce 5000 metrů, v obou případech v ochranném pásmu vodního zdroje I. stupně dle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách. Následně o tom, že kvalifikační předpoklady po jejich pozdější úpravě zadavatelem na základě podaných námitek splnilo celkem pět zájemců, a to společnosti S [redacted] s [redacted], s. r. o., C [redacted] C [redacted], a. s., R [redacted] Ú [redacted] n [redacted] L [redacted], s. r. o., G [redacted], s. r. o., a E [redacted], byl obž. T [redacted] v průběhu zadávacího řízení bezprostředně po otevření obálek s žádostmi o účast informován JUDr. J [redacted] K [redacted], zástupkyní advokátní kanceláře jednající za L [redacted], stejně jako byl ze strany blíže nezjištěné osoby či osob ze sféry L [redacted] informován o podání námitek některými zájemci a o jejich obsahu a tyto informace pak dále předkládal obžalované spol. E [redacted], a. s., načež sdružení E [redacted] podala nabídku s nejnižší nabídkovou cenou ve výši 191.053.708,64 Kč bez DPH, tedy 231.174.987,45 Kč včetně DPH, dne 11. 4. 2017 byla její nabídka vybrána jako nejvhodnější a dne 10. 5. 2017 pak se sdružením E [redacted] uzavřela L [redacted] zastoupená obž. B [redacted] smlouvu o dílo na realizaci zakázky „

[redacted]“, čímž vším obž. B [redacted] předem určil, který dodavatel bude v zadávacím řízení vybrán, a umožnil jeho zaměstnanci, obž. T [redacted], podílet se na přípravě projektové dokumentace a stanovení kvalifikačních předpokladů tak, aby vyhovovaly především tomuto dodavateli, tedy sdružení E [redacted], a zajistil mu také neveřejné informace o průběhu zadávacího řízení, svým společným jednáním takto obžalovaní záměrně obešli ve prospěch společnosti E [redacted], a. s., a později sdružení E [redacted], zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v tehdy platném znění, stanovený postup zadávání veřejných zakázek a popřeli tak smysl zadávacího řízení, které je postaveno na dodržování zásad transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace, protože obž. T [redacted] coby osoba jednající v zájmu společnosti E [redacted], a. s., a později sdružení E [redacted], měl na rozdíl od ostatních dodavatelů možnost podílet se na tvorbě projektové dokumentace a měl projektovou dokumentaci včetně cenových souvislostí k dispozici ještě dříve, než bylo zadávací řízení vyhlášeno ve Věstníku veřejných zakázek, a dále měl k dispozici informace ze zadávacího řízení dříve než ostatní dodavatelé, přičemž sdružení E [redacted] jednáním obžalovaných získala neoprávněný prospěch spočívající v možnosti realizovat tuto veřejnou zakázku a z její realizace by vyplynul i prospěch ve formě čistého zisku ve výši nejméně 8.854.920 Kč bez DPH po odečtení daně z příjmu právnických osob, avšak k získání prospěchu v této výši již nedošlo vzhledem k zahájení trestního stíhání na samém počátku realizace stavby a následným změnám ve způsobu její realizace. Tento skutek první soud posoudil ve vztahu k právnické osobě jako zločin sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Právnické osobě uložil soud prvního stupně peněžitý trest se stávající z 360 denních sazeb po 15.000 Kč, tedy celkem 5.400.000 Kč, dále jí uložil trest propadnutí věci ve smyslu § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku ve vztahu k notebooku zn. Lenovo Carbon C 1 se SIM kartou. Právnické osobě byl rovněž podle § 21 odst. 1, 3 zákona č. 418/2011 Sb., uložen trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti na veřejné soutěži na dobu 3 let.

3. Státní zástupce podal v zákonné lhůtě proti rozsudku odvolání, které směřuje v neprospěch obžalovaných proti výrookům o trestech, jež jim byly uloženy. U obžalovaného L [redacted] T [redacted] má státní zástupce za to, že trest neodpovídá závažnosti trestné činnosti, za niž byl obžalovaný

odsouzen, napadá přitom výrok o trestu jako celek. Připomíná trestní sazbu, jíž byl obžalovaný ohrožen, dále trestnou činnost, její povahu a závažnost, s tím, že výrok o vině byl vypočten „minimalistickou variantou“, pokud jde o výši prospěchu. Skutečnosti, že trestná činnost zůstala ve stádiu pokusu, není na místě přikládat podstatný význam, neboť to bylo pouze díky včasnému zásahu orgánů činných v trestním řízení. Obžalovaná právnická osoba získala předmětnou zakázku, získala jí díky této trestné činnosti, následně z ní sama realizovala zisk. Byť trestnou činnost obžalovaného T. [redacted] umožnilo jednání obžalovaného Ing. B. [redacted], nelze přehlédnout, že obžalovaný T. [redacted] vykonal většinu „konkrétní práce“ při ovlivnění veřejné zakázky. Za adekvátní považuje státní zástupce trest odnětí svobody nejméně v trvání 3 let a 6 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou, peněžitý trest 400 denních sazeb ve výši 2.500 Kč, celkem 1.000.000 Kč. Těž v případě obžalovaného Ing. M. [redacted] B. [redacted] považuje státní zástupce uložený trest za nepřiměřeně mírný. Připomíná, že, na rozdíl od obžalovaného L. [redacted] T. [redacted], se obžalovaný Ing. M. [redacted] B. [redacted] dopustil jednání v postavení zástupce zadavatele předmětné veřejné zakázky, tedy v tomto případě byl trestný čin dokonán. Jeho jednání bylo v rámci trestné činnosti naprosto zásadní. Za přiměřený považuje státní zástupce trest odnětí svobody nejméně v trvání 4 let se zařazením pro jeho výkon do věznice s ostrahou, navíc při zohlednění skutečnosti, že obžalovanému byl uložen mírnější peněžitý trest, než bylo státním zástupcem navrhováno. Také v případě obžalované právnické osoby, považuje státní zástupce uložený trest, týká se to peněžitého trestu, za nepřiměřeně mírný. Je přesvědčen, že výše peněžitého trestu by měla v podstatě odpovídat výši prospěchu, který byl právníkou prostřednictvím trestné činnosti získán. Jednání obžalovaného T. [redacted] rozhodně nepředstavovalo nějaký excés z činnosti právnické osoby. Státní zástupce se domáhá toho, aby právnické osobě byl uložen peněžitý trest v celkový výměře nejméně 8.000 Kč. Státní zástupce pak připomíná okolnosti, za něž byla trestná činnost spáchána a domáhá se korekce výroků o trestech, které byly právnické osobě a oběma fyzickým osobám uloženy.

4. Právnická osoba E. [redacted] a.s. podala proti rozsudku odvolání, jímž napadá všechny výroky, které se jí týkají. Nejprve rekapituluje obsah rozsudku a poté uvádí, které námitky vznáší. Konkrétně je přesvědčena, že nařízené odposlechy telekomunikačního provozu byly nezákonné a že provedením tohoto úkonu byla narušena základní práva obžalovaných. Brojí proti tomu, že soud prvního stupně provedl důkaz těmito nahrávkami. Odkazuje na obsah bodu 86) a 87) odůvodnění rozsudku. Dále cituje soud prvního stupně, pokud jde o jeho charakteristiku odůvodnění Krajského soudu ve vztahu k nařizovaným odposlechům jako: „...menší míru přiléhavosti k aktuálním poznatkům“. Odvolatelka si je vědoma, že při absenci pevných pravidel řešení případů závažného porušení zákona či provádění důkazů vycházejí Ústavní i Nejvyšší soud z myšlenky, že ne každé pochybení orgánů činných v trestním řízení způsobuje neúčinnost opatřených důkazů. Nesouhlasí s tím, jak se soud prvního stupně vypořádal s názorem Ústavního soudu z nálezu pléna Pl. ÚS 47/13, na který odkazuje. Kritizuje postoj nalézacího soudu, který prezentuje tak, že rozhodl v duchu rčení „účel světí prostředky“ a dovozuje, že nařízení odposlechu předcházelo informacím o poznatku, že bylo spácháno proti právní jednání. Je odkazováno na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Pzo 9/2019, 4 Pzo 14/2016, 4 Pzo 14/2018 a sp. zn. 7 Tdo 1217/2016. Odvolatelka popisuje poznatky v okamžiku, kdy byl dán prvotní příkaz k odposlechu obžalovaného L. [redacted] T. [redacted]. Uvádí, že podstatnou část odůvodnění příkazu představovaly skutkové okolnosti a důkazy, které se L. [redacted] T. [redacted], ani odvolatelky, netýkaly. Odvolatelka v hledáčku orgánů činných v trestním řízení vůbec nefigurovala, policejní orgán její vítězství neočekával, odvolatelka nechápe, jaký smysl mělo uvádět toto „podezření“ v říjnu 2015, kdy již bylo evidentní, že se nepotvrdilo. Zájmem orgánů činných v trestním řízení bylo monitorovat práci. Jedinou indicií v příkazu bylo, že E. [redacted], jako vítěz předložila oproti ostatním uchazečům nižší nabídkovou cenu, aniž by se příkaz zabýval, proč tomu tak bylo. O nařízení odposlechu ve vztahu k obžalovanému T. [redacted] nebylo rozhodnuto proto, že by to mělo přispět k prověřování nějaké již spáchané nebo probíhající trestné činnosti, nýbrž šlo o ověření nepodložené spekulace. Nelze pochybovat o tom, že příkaz k odposlechu lze vydat toliko,

je-li vedeno trestní řízení. To, že trestní řízení musí být vedeno ve věci, které se má týkat odposlech, není možno je subsumovat pod jiná trestní řízení, není třeba více rozvádět. Odposlech obžalovaného T█████ byl nařízen ve věci ověřování spekulace. Je pak v textu odvolání odkazováno na záznam o zahájení úkonů trestního řízení a na rozšíření záznamu o zahájení úkonů trestního řízení a na rozlepení obálek s nabídkami v rámci zadávacího řízení na dodavatele I. etapy. Odvolatelka následně popisuje, že ve vztahu k I. etapě se v následujících pěti měsících od 27. 7. 2015 z bortilo podezření o předem dohodnutém výběru zhotovitele I. etapy. Následně odposlech obžalovaného L█████ T█████ probíhal proto, že bylo zjišťováno, zda nějaká trestná činnost bude spáchána v budoucnu. Nebyla přílehlavá právní kvalifikace podle § 256, § 220 nebo § 260 trestního zákona, tato kvalifikace je uvedena v záznamu o zahájení trestního řízení ze 17. 2. 2015. Povaze takového jednání by spíše odpovídalo trestně právní posouzení podle § 209 tr. zákona. Nelze, jak to činí státní zástupce, polemizovat, že záznam o zahájení úkonu trestního řízení má pouze informativní charakter a vlastně ho není ani třeba vydávat. Následně jsou citovány nálezy Ústavního soudu sp. zn. II.ÚS 615/06 a Nejvyšší soud sp. zn. 4 Pzo 9/2019. Opět je dokazováno na to, že mělo jít jenom o spekulace. Nelze konstatovat, že, již od okamžiku vydání trestního příkazu, byl L█████ T█████ s Ing. B█████ Ing. G█████ v častém kontaktu. Tento závěr nebylo možno konstatovat ani počátkem října, kdy se L█████ T█████ v ██████ teprve rozkoukával. Nebyl naplněn základní předpoklad pro vydání příkazu odposlechu, zejména neodkladnost úkonu a podmínka subsidiarity. Obžalovaný T█████ byl odposloucháván pouze proto, že byl stavbyvedoucím ve firmě odpovědným za realizaci zakázky. Jsou citována rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 3038/07 a II.ÚS 2806/08. Odvolatelka napadá závěr soudu prvního stupně, že oprávněnost nařízení odposlechů vyplývá z toho, že ve věci bylo možno vynést odsuzující rozsudek. Ve vztahu k pěti opatřením soudkyně Krajského soudu v Praze závěr Nejvyššího i Ústavního soudu, citováno: „...zákonným způsobem prolongovat odposlech a záznam telekomunikačního provozu prováděný na základě zákona odporujícího příkazu odposlechu nelze.“ Je namítáno, že soudkyně Krajského soudu v Praze neprodloužila odposlech v případě L█████ T█████ zákonným způsobem. Jednak je namítána strohost a obecnost odůvodnění, z toho je dovozováno, že soudkyně se nezabývala podstatou věci a nestudovala spis. Neseznámila se s návrhem státního zástupce a se spisovým materiálem. V žádném z opatření není podle odvolatele ani sebemenší pokus o vlastní a konkrétní hodnocení opodstatněnosti návrhu státního zástupce. Z textu v pořadí prvního opatření, jímž došlo k prodloužení odposlechu L█████ T█████, je evidentní, že nedochází k prezentaci poznatků, zda nedochází k účelovému navyšování příliš nízké nabídkové ceny. Nemůže jít o rozhodnutí, které by umožňovalo prodloužení trvání odposlechu telefonního čísla L█████ T█████. Pokud jde o následující opatření ze 7. 6. 2016, obsahu jedinou věcnou pasáž. I v tomto opatření se uvádí společnost V█████ D█████ P█████ a.s. jako budoucí projektant stavby II. etapy, přestože v této době byl projektant už dávno vybrán. To se opakuje 5. 10. 2016, kdy projektová dokumentace už byla předána. Rozhodnutí ze 6. 7. 2017 lze považovat za jediné, které by obstálo v Ústavním soudem akcentovaném testu trojí kontroly. Nemůže být však na něj nahlíženo izolovaně, bez srovnání s ostatními opatřeními. Hodnocení opatření ze 4. 5. 2017 opět vykazuje neznalosti spisového materiálu, je zde hovořeno o tom, že by stavení práce měla provádět jednatelka ze společnosti E█████ a S G█████ h█████ a.s., případně obě, v době, kdy bylo opatření vydáváno, již text nebyl aktuální. Pokud jde o prodloužení odposlechu obžalovaného M█████ B█████, jde rovněž o strohé stručné a nekonkrétní opatření. Ani zde soud věcně nerozebral, proč odposlech prodlužován. Odvolatelka pak popisuje povolení o sledování stavebních buněk v ██████. Z textu policejní žádosti vyplývá, že sledování buněk mělo souviset z předpokladem, že v průběhu realizace díla může dojít k účelovému rozšíření díla o neúčelné vícepráce, popřípadě k neprovedení některých prací ve stanoveném rozsahu, aby se tak realizace zhotoviteli vyplatila. Tento předpoklad nelze oprít výlučně o tvrzenou nízkou nabídkovou cenu odvolatelky jako vítěze zakázky. Je citován nálezy Ústavního soudu II. ÚS 2608/08. V posuzovaném případě dokonce ani nebylo vysloveno, která konkrétní trestná činnost se stala. Nalézací soud měl akceptovat námitky obhajoby týkající se nezákonnosti záznamu získaných odposlechů, zejména měl přihlídnout již k citovanému nálezu

Ústavního soudu. Odvolateka dále namítá porušení obžalovací zásady. Jednak je brojeno proti tomu, že nalézací soud provedl formulační změny, pokud jde o rozdělení skutkových zjištění do dvou částí, z nichž první věnována fyzickým osobám a druhá osobě právnické. Soudu prvního stupně jsou však především vytýkány ty části popisu skutkových zjištění, kde uzavřel, že obžalovaný B. jako ředitel L. rozhodl o tom, že dokumentaci bude zpracovávat společnost V. a pak umožnil jejím pracovníkům prohlídku míst a umožnil to i pracovníkům společnosti V., ještě předtím, než společnost vyhrála zakázku. Tuto část považuje odvolatelka za samostatný skutek, pro tento skutek nebyla postavena před soud, byla tak porušena obžalovací zásada promítnutá do § 2 odst. 8 a § 220 odst. 1 tr. řádu. Odvolatelka dovozuje, že byla odsouzena pro dva útoky pokračujícího trestného činu, z toho pro jeden z nich nebylo řádně zahájeno trestní stíhání, nebyla podána obžaloba. Odvolatelka je také přesvědčena, že provedené důkazy závěr, který soud učinil, neumožňují. Je odmítnuta skutečnost, že šlo o zakázku malého rozsahu, dodavatel byl dotazován poté, co byly s výzvou podání nabídky osloveni tři vhodní uchazeči. Pokud jde o věcnou stránku, odvolatelka namítá vadné hodnocení provedených důkazů, tedy v rozporu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu. Vnitřní přesvědčení nalézacího soudu o vině všech obžalovaných vzniklo již v okamžiku, kdy se v rámci studia trestního spisu seznámil s nahrávkami, jež byly získány odposlechem telekomunikačního provozu. Z provedených důkazů vybírá jen ty, jejichž obsah koresponduje s jím vytýčeným skutkovým dějem. Nalézací soud přehlížel vyjádření obžalované. Trestní řád § 214 ukládá soudu, aby po provedení každého důkazu se dotázal obžalovaného, zda se k němu chce vyjádřit, je povinen k takovým vyjádřením přihlížet, neboť je to součástí obhajoby. Odvolatelka se vyjadřuje k jednotlivým telefonním hovorům, v textu odvolání v odst. 64., zmiňuje vyjádření obžalované, na to navazuje tím, že v bodech 124., a 125., se nalézací soud s tímto vyjádřením nevyřadil. Odvolatelka nesouhlasí s tím, že to byl obžalovaný T., kdo s vědomím a souhlasem obžalovaného B. konkretizoval místa sanací a aktivně se podílel na určení rozsahu připravované zakázky. Je dovozováno, že tyto záležitosti neměl obžalovaný t. moc ovlivnit. Dále odvolatelka nesouhlasí s tím, že obžalovaný T. se s vědomím a souhlasem obžalovaného B. aktivně podílel na konkretizaci způsobu realizace připravované zakázky, kdy zejména přiměl projektanty ke změně aktuálně jimi navrhované technologie zajištění svahů. Je odkazováno na třetí jednání odborné komise z 8. 9. 2014, kdy se vyjadřoval i svědek H. z., že zvolené řešení, které bylo nakonec realizováno, je vhodnější. Toto řešení bylo jedním z možných řešení, které se zvažovala při realizaci první etapy díla. Řešení zvažované obžalovaným T., tedy nebylo bleskem z čistého nebe, nebylo novou myšlenkou při provádění stavby. Svědek K. u hlavního líčení pak řekl, že první zpráva o rozpracovanosti, která počítala s betonovými tvarovkami, byla připravena bez ohledu na finanční náročnost. Lze tedy důvodně předpokládat, že by postupně dospěl k levnější technologii, což bylo použití opěrně kamenné zdi. Z toho, že došlo ke změně projektové dokumentace mezi 18. 5. 2016 až 6. 6. 2016, nelze dovozovat, že obžalovaný T. projektanty k něčemu přiměl. Je dokazováno na jednotlivé schůze, odborné komise, dále na tu část odposlechu, kde T. uvádí, že se „všichni zděsili“ z toho nelze dovozovat, že se obžalovaný T. snažil, aby výsledná technologie zapracovaná do projektové dokumentace vyhovovala především obžalované E. Potřeba přepracovat dokumentaci vyvstala na základě chyby projektanta K. Podle odvolatelky vychází soud prvního stupně z nesprávné premise, že investor stavby nemůže po dobu projektové dokumentace ovlivňovat a že mu to nepřísluší, je citováno konstatování v bodě 116., odůvodnění. Odvolatelka popírá, že by se obžalovaný T. podílel na přípravě projektové dokumentace tak, aby vyhovovala především sdružení E., toto přisuzuje údajné snaze orgánům činných v trestním řízení dokázat, že varianta, která byla zvolena, je variantou dražší, pro E. výhodnější. Opět je odkazováno na příslušnou pasáž v bodě 116., rozsudku. Odvolatelka prokazuje, že kdyby zvolena cesta prefabrikátů, bylo to by to pro obžalovanou výhodnější, neboť by musela vykonat více prací a to by jí umožňovalo skrýt do díla další náklady ve svůj prospěch. Odvolatelka popírá, že by se obžalovaný T. zasadil o to, aby geometrické zaměření dotčených míst pro potřeby projektantů

provedla obžalovaná E. Odvolatelka nechápe, jaká by z toho byla její výhoda v zadávacím řízení o zakázku na druhou etapu. Není tak na místě uzavřít, že by se o tuto její zakázku zasadil obžalovaný T. Uvádí, že pokud jsou telefonní hovory tohoto obžalovaného zkonfrontovány s výpovědí svědka Ing. C, ten popsál, jak došlo k tomu, že se obrátil se subdodávkou na E. Obžalovaná měla v v dané době své geodety, proto se na ni obrátili s tím, aby provedl zaměření. Je poukazováno na objednávku ze 4. 5. 2016, z ní plyne rozsah prací. Ing. O ve svém vyjádření důrazně odmítá, že by geodetické zaměření, které předala obžalovaná E společnosti V neodpovídalo zjištěnému stavu v době zaměření. Je brojeno proti tomu, že soud prvního stupně používá termín „finanční rezervy“. Jestliže měly orgány činné v trestní řízení pochybnosti o reálnosti o geodetického zaměření bylo na místě přibrat znalce. Je popíráno, že Ing. O zasahoval do zaměření, je zdůvodňováno, proč obžalovaný T nemohl toto ovlivnit. Odvolatelka naopak souhlasí s tím, že obžalovaný T sám sdělil projektantům objemy některých konkrétních položek pro potřeby vyhotovení projektové dokumentace, s tím, však polemizuje v tom smyslu, že toto nebyla žádná soutěžní výhoda pro společnost E. Všichni dodavatelé totiž obdrželi stejnou projektovou dokumentaci. Odvolatelka souhlasí i s tím, že obžalovanému T byl dne 12. 7. 2016 oceněný rozpočet na soupis prací a rovněž bylo prokázáno, že obžalovaný T sděloval projektantům své připomínky k těmto záležitostem. Současně bylo prokázáno, že Ing. K do finální podoby nezapracoval všechny náměty obžalovaného T. Připomínky obžalovaného T není na místě vnímat jako něco, co by vyhovovalo obžalované v soutěži. Není to nic, čím byla zvýhodněna oproti ostatním dodavatelům. Obžalovaný T měl k dispozici pouze před finální verzí projektové dokumentace, o tom hovoří soud sám v čl. 119., odůvodnění. Odvolatelka dále popírá, že by obžalovaný B umožnil obžalovanému T podílet se na stanovení kvalifikačních předpokladů tak, aby vyhovovali především dodavateli sdružení E, tomu se věnuje rozsudek pouze v bodě 132., odůvodnění. Není popisován žádný konkrétní způsob, kterým tak měl obžalovaný T učinit. Je odkazováno na znalecký posudek Ústavu Ú P a.s. který uzavřel v odpovědi na otázku č. 2, že kvalifikační předpoklady mohl splnit širší okruh uchazečů. Je uzavřeno, že kvalifikační předpoklady nebyly nastaveny jakkoliv nestandardně či diskriminačně, žádná námitka potenciálních dodavatelů nenesla požadavek na zrušení této podmínky, dokonce ani ve fázi, kdy měla být podle kvalifikační dokumentace dokládána realizace stavby v ochranném pásmu vodního zdroje I. stupně. Závěr nalézacího soudu, že kvalifikační požadavky byly způsobilé značně zúžit okruh konkurentů, neodpovídá realitě, samotný fakt počtu zájemců, dokazuje, že pět ze šesti splnilo kvalifikace, počet uchazečů odpovídá průměru Evropské unie, která se pohybuje kolem 5, 5 nabídek na jednu veřejnou zakázku. Odvolatelka pak považuje za prokázané, že obžalovaný T disponoval s informacemi ze zadávacího řízení, které byly v danou chvíli neveřejné. Jeho informace však byly dílčí a nepřesné. Nepodstatné je to, jakým způsobem se informace dostaly do notebooku Ing. H. Pokud soud prvního stupně hovoří o před finální verzí, je faktem, že ji obžalovaný T měl k dispozici dříve, než bylo zadávací řízení vyhlášeno ve věstníku veřejných zakázek. Je argumentováno tím, že obžalovaný T nestáhl informace z flash disku, je argumentováno i tím, že finální verzí dokumentace obžalovaný T neměl. Základem odvolacích tvrzení je, že společnost E žádnou pracovní a nekompletní verzí projektové dokumentace před vyhlášením zadávacího řízení k dispozici neměla. Obžalovaný T dle svých slov flash disk nikomu neposkytl. Opakovaně bylo potvrzeno, že obžalovaný T neumí s počítačem zacházet. Ani kdyby obžalovaný T poskytl společnosti dokumentaci, neznamenaloby to pro ni reálnou výhodu na úkor jiných dodavatelů. Je pak rozebíráno ustanovení § 48 odst. 5 písm. c) ZZVZ, které upracuje vyloučení účastníka, který se účastnil přípravy zadávacího řízení, pro nezpůsobilost. Je akcentováno, že dříve, než by se přistoupilo k vyloučení takového účastníka, bylo by třeba zkoumat, zda jeho výhoda nebyla odstraněna, nějakým opatřením zadavatele, zejména dostatečnou dobou k podání zakázek. Dále je tvrzeno, že společnost E nemohla mít časový náskok. Odvolatelka se označuje za subjekt, s nímž D konzultovala, činnost obžalovaného T podle ní odpovídá institutu

tzv. předběžných tržních konzultací, který je od 1. 10. 2016, kdy ustanovení nabylo účinnosti, upraven v § 33 ZZVZ. Dále je dovozováno, že společnost E [redacted] netěžila z toho faktu, že L [redacted] jí používalo jako konzultanta. Odvolatelka nesouhlasí s tím, že by sdružení se společností S [redacted] bylo sdružením účelovým, na přání obžalovaného B [redacted]. Je odkazováno na společenskou smlouvu z 23. 9. 2016. Obě společnosti v téže době se ucházely ještě o jednu zakázku v areálu letiště [redacted]. Obě společenské smlouvy byly uzavřeny téhož dne, šlo obchodní rozhodnutí, je argumentováno výpovědí svědkyně H [redacted]. Podle odvolatelky svědek Š [redacted] a svědkyně H [redacted] dostatečně vysvětlili, proč obě společnosti přistoupily ke sdružení, jak si rozdělily spolupráci v tomto sdružení. Konkrétní činnosti by bylo předčasné řešit ve smlouvě o sdružení. Podle společnosti nedocházelo k činnostem obžalovaného T [redacted] při plnění pracovních úkolů. Svědek V [redacted] k tomu uvedl, že pracovali v jejich volném čase. Jestliže je odkazováno soudem prvního stupně na výpovědi svědků M [redacted] a C [redacted], soud opomněl uvést tu část výpovědi svědka C [redacted], z níž plyne, že byly řešeny informace a zkušenosti z první etapy. Odvolatelka nesouhlasí se závěrem nalézacího soudu „o následných změnách ve způsobu realizace stavby“ brojí proti tomu, že soud prvního stupně do skutkových zjištění převzal výši prospěch 8 854 920 Kč bez DPH. Odvolatelka nesouhlasí ani s právním posouzení skutku, rozebírá ustanovení § 256 tr. zákoníku, dovozuje, že společnost E [redacted] měla výhodnější postavení než jiní uživatelé, že získala přednost na úkor jiných dodavatelů, přitom právě přednost a úkor jiných dodavatelů musí být splněny současně. Nebylo možno společnosti E [redacted] garantovat, že cena, kterou nabídne, bude skutečně ta nejnižší. Není tedy pravdou, že obžalovaný B [redacted] předem určil, který dodavatel bude v zadávacím řízení vybrán. Je zdůrazňováno, že cenová nabídka v pořadí druhého uchazeče společnosti C [redacted] C [redacted] a.s. byla jen o necelých 74.000 Kč vyšší. Celkové rozpětí cenových nabídek jednotlivých uchazečů přitom bylo minimální. Odvolatelka si klade otázky, co mělo tvořit její výhodu, aby nakonec dosáhla právě ona nejpriznivější ceny. Společnost E [redacted] pak brojí proti výroku o trestu, uložený trest považuje za nepřiměřeně přísný. Je odkazováno na etický kodex společnosti. Odvolatelka považuje oba tresty, které jí byly uloženy, za nepřiměřeně přísné. Nedostatečně byla zohledněna povaha následku, který měl být způsoben. Je zdůrazňováno, že nešlo o předraženou zakázku, i potencionální zisk by nebyl neobvyklý, vzhledem k nabídkové ceně by byl dokonce nižší. Společnost zaměstnává cca 300 zaměstnanců, vedle dalších činností, působí v rámci [redacted], je otázkou, zda je schopna „přežít“ finanční sankci, navíc v kombinaci se zákazem plnění veřejných zakázek. Tyto tresty by vedly k jejímu zrušení, což je v rozporu s principem *ultima ratio*. Odvolatelka se domáhá, aby soud druhého stupně zrušil napadený rozsudek ve výrociích o vině týkajících všech tří obžalovaných, a rozhodl tak, že se obžalovaná E [redacted] a.s. zprošťuje obžaloby.

5. Obžalovaná E [redacted] a.s. doplnila odvolání prostřednictvím svého druhého obhájce ke dni 31. ledna 2022. Především namítá, že se soud prvního stupně nevypořádal se zásadními argumenty obhajoby. Dále uvádí, že z ústního vyhlášení rozsudku prvního soudu a z teatrálního vystupování předsedy senátu před médii je patrna jeho zaujatost, která narušuje nestrannost soudu. Jsou citována některá vyjádření soudu prvního stupně a poté je zmiňována situace, kdy je v textu rozsudku prvního soudu uvedeno, že postup orgánu činných v trestním řízení v přípravném řízení byl „objektivizován“ následujícím odsuzujícím rozsudkem. Odvolatelka pak se zabývá výši prospěchu jako znakem kvalifikované skutkové podstaty a shrnuje znalecký posudek Ú [redacted] P [redacted] a.s. Podle odvolatelky, úvaha soudu prvního stupně, jíž dospěl k výši prospěchu, je vadná, je dováděna do absurda, že pokud by odvolatel realizoval stavbu za 1 Kč, stále by dosáhl na zakázce zisku, byť jen pár haléřů. Kritizován je zejména závěr, že nabídková cena byla na úrovni 95,68 % kontrolní ceny a proto musel být předpokládán prospěch sdružení E [redacted] 95,68% z eventuálního prospěchu určeného znalcem. Není bráno v potaz, že většinu z částky, za níž byla zakázka realizována, tvoří náklady. Odvolatelka nabízí svůj výpočet, kdy se dostává ke hrubému prospěchu 2.794.286,64 Kč, před zdaněním, tedy 2.263.372, po zdanění, hranice kvalifikované skutkové podstaty je 1.000.000 Kč, tedy pouhých 1.263.372 Kč, pod eventuálním prospěchem

určený správnou metodou ze směrné ceny. Znalecký posudek Ú■■■ podle odvolatelky není způsobilý k závěru s dostatečnou přesností. Jenom úvaha o vedlejší rozpočtových nákladech v intervalu 2 až 5% základních rozpočtových výdajů, by vedla k závěru, o nenaplnění kvalifikované skutkové podstaty. Jestliže by byla správně aplikována zásada *in dubio pro reo*, nebylo by možno kvalifikovat trestný čin ve kvalifikované skutkové podstatě. To vede i k závěru o nepřiměřeně přísném druhu a vysoké výměře trestu. Podle odvolatelky soud prvního stupně porušil obžalovací zásadu, když uznal obžalované vinnými i skutkem, pro nějž nebylo zahájeno trestní stíhání. Rozsudek podle odvolatelky neuvádí jedinou skutečnost, jíž by byla obžalované zjednána přednost nebo výhodnější podmínky. Rozsudek neuvádí ani neodůvodňuje naplnění všech znaků skutkové podstaty. Jediným kritériem dodavatele byla nabídková cena, kterou nebylo jak ovlivnit. Je kritizováno, že rozsudek nedostává požadavkům § 125 odst. 1 tr. řádu, soud sice rozvádí své hypotézy, neodůvodňuje však naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty domnělého trestného činu. Rozsudek se nevypořádal s obhajobou, uvedené hodnocení důkazů je selektivní, zkresluje obsah provedených důkazů. Argumenty obhajoby jsou hodnoceny s despektem a bagatelizovány. Kde soudu prvního stupně došly argumenty, tam nahrazuje důkazy silnými literárními obraty. Soud prvního stupně popřípadě volí pštroší taktiku a argumenty nebo důkazy opomíjí zcela. Je žehráno na to, že soud prvního stupně deformuje důkazy, odkazováno je na rozhodnutí Ústavního soudu III. ÚS 398/97. Je citováno ze znaleckého posudku prof. Ing. Jiří Bartáka Dr.Sc., kdy tento podle nalézacího soudu měl zpracovat odpověď na otázku „zda se konkurenční boje mohl účastnit širší okruh uchazečů“, přičemž otázka zněla jinak „zda mohl širší okruh dodavatelů splnit stavební práce, technologie a postupy uvedené z projektové dokumentace“. Je naráženo na vnitřní rozpornost rozsudku, která má být založena na tom, že je obžalovaný vyčítáno, že do kvalifikačních předpokladů byl zahrnut i takový požadavek, který byl současně způsobilý značně zúžit okruh konkurentů, v odůvodnění tuto otázku považuje soud za neúčelnou, s tím, že „odbornou nadstavbu zde ani bylo třeba uplatňovat“. Je opakováno, že soud vycházel z nezákonně povolených odposlechů a zvukových záznamů ze sledování. Je opakována argumentace soudu prvního stupně z odůvodnění rozsudku, která se týká nedostatku v odůvodnění opatření, jímž byly povoleny odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu, znovu je zmiňováno, že soud prvního stupně uvedl, že vše je „objektivizováno“ tím, „jakého charakteru je rozhodnutí soudu“. Obžalovaná se domáhá zrušení napadeného rozsudku a zproštění obžaloby popřípadě vrácení věci soudu prvního stupně, s tím, aby odvolací soud rozhodl o tom, že podle § 262 tr. řádu bude věc projednána v jiném složení senátu.

6. Odvoláním napadl rozsudek v té části, která se ho týkala, též obžalovaný L■■■ T■■■. Nejprve vytýká rozsudku soudu prvního stupně skutkové vady a polemizuje s jednotlivými závěry soudu, které jsou popsány ve skutkové větě. Není podle něj pravdou to, že by „konkretizoval místa sanací“, neboť místo, kde měla sanace probíhat, bylo předem známo, obžalovaný nesděloval nikomu žádné formě ani plán míst, jež se měla sanovat. Ke konkretizování došlo teprve na základě předprojektčního geodetického zaměření a výsledků dokončeného geofyzikálního a inženýrsko – geologického průzkumu, určili to projektanti, ti určili konkrétní úseky a způsob jejich sanování. Obžalovaný popírá, že se „aktivně podílel na určení rozsahu připravované zakázky“. Na znění smlouvy neměl obžalovaný T■■■ žádný vliv, ani podíl, pokud jde o rozsah cest, které se měly rekonstruovat v druhé etapě, mělo se jednat o zbývající cesty vedoucí k nádrži na ■■■■, jejich seznam vymezila L■■■. Pokud je mu vytýkáno, že se „aktivně podílel na konkretizaci způsobu její realizace“, toto činila odborná komise, na odborné komise informoval obžalovaný T■■■ o postupu prací na I. etapě. O způsobu provedení díla se hovořilo na odborné komisi již od roku 2015, a bylo tam hovořeno o vhodnosti použití kamene namísto betonových prefabrikátů, je odkazováno na zápis z odborné komise 3. 3. 2016. Obžalovaný T■■■ nefiguroval v prvotních úvahách o využití místního kamene při sanaci svahů, už v březnu 2015, kdy L■■■ podala žádost o povolení trhačích prací v ■■■■ s cílem využít kamenivo při budoucích sanacích svahů.

Obžalovaný T [redacted] připomíná, že ve spise se nachází náčrtek na č.l. 732, což je jediným písemným dokladem, který od něj měla L [redacted] a projektanti k dispozici. Tento náčrtek nebyl způsobilý být podkladem pro zadávací projektovou dokumentaci. Obžalovanému T [redacted] nelze klást za vinu ani to, že se snažil působit za účelem prosazení nákladnějšího způsobu zpevnění svahů, jeho odkazováno na bod 116., odůvodnění rozsudku, kdy soud prvního stupně však označil úsporu jako podružnou, i když tato úspora v důsledku použití provedeného způsobu zpevnění svahů vyplývá ze znaleckého posudku Y [redacted], s.r.o. Obžalovaný nesouhlasí ani s tím, že se „aktivně podílel na tvorbě předpokládané ceny realizace zakázky“. Obžalovaný T [redacted] pouze v prosinci 2015 odhadl cenu sanací na 200.000 Kč, v květnu 2016 ještě neexistoval ani ocenění soupis prací, ten byl vytvořen projektanty až v červenci 2016. Obžalovaný T [redacted] se brání i tomu, že by „přiměl projektanty ke změně aktuálně jimi navrhované technologie zajištění svahů“. Je odkazováno na výpověď svědka K [redacted] z přípravného řízení, z níž vyplývá, že projektant byl od samého počátku informován obžalovaným B [redacted], jakým způsobem má být sanace svahů provedena. Následně jsou citovány úseky vyjádření obžalovaného T [redacted], která byla získána rámci odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, z čehož je pak obhajobou dovozováno, že obžalovaný T [redacted] posloužil pouze k vyřízení technických výhrad směrem k projektantům. Pokud jde o zvolené technické řešení, je zřejmé, že řešení s pomocí prefabrikátů bylo dražší, o cenovém limitu byl projektant K [redacted] informován obžalovaným B [redacted] již při jejich prvním setkání 3. 2. 2016 v [redacted] oboře. Podle odvolatele soud prvního stupně nevzal v úvahu jeho vyjádření, jako by nepochopil, že projektant vytváří projekt na základě zadání zadavatele, který je za jeho koncepční zadání zodpovědný. Obžalovaný T [redacted] se „nezasadil o tom, aby geometrické měření dotčených míst pro potřeby projektantů provedla obžalovaná E [redacted]“. Je argumentováno tím, že obžalovaný T [redacted] nebyl nadán mocí ani vlivem, aby přiměl soukromou korporaci V [redacted], u koho si má objednat předprojektční geodetické zaměření. Pokud jde o to, že „sám sdělil projektantům objemy některých konkrétních položek pro potřeby vyhotovení projektové dokumentace“, obžalovaný s tímto tvrzením částečně souhlasí, nesouhlasí s tím, že se jedná o trestně právně relevantní popis skutku, neboť tak činil na žádost svědka K [redacted]. Jestliže je mu vytýkáno to, že již od 12. 7. 2016 měl k dispozici vypracovaný oceněný rozpočet a soupis prací a k němu následně projektantům sděloval připomínky, připouští, že měl první verzi soupisu prací, hájí se však tím, že neovládá práci na počítači, proto se obrátil na svého kolegu p. B [redacted], aby e-mail od projektanta přijal a přetáhl jeho obsah na flash disk. Obžalovaný neměl k dispozici konečnou verzi projektové dokumentace, k ní měl přístup až ve stejný okamžik jako všichni ostatní uchazeči o zakázku. Neměl k dispozici konečnou verzi a neměl ani znalost o tom, v čem se liší od pracovní verze. O získání konečné verze od projektanta neusiloval. Obžalovaná E [redacted] neměla žádnou výhodu pro vytvoření cenové nabídky, o tom svědčí, že se její nabídka neodlišovala výrazně od nabídek ostatních uchazečů, od nabídka C [redacted] C [redacted] se lišila pouze o 73.749,54 Kč. O tom, že kvalifikační předpoklady splnilo 5 zájemců, byl obžalovaný T [redacted] v průběhu zadávacího řízení informován JUDr. J [redacted] K [redacted], je pravdou, že o některých záležitostech byl informován, pasivní příjem informací však nemohl E [redacted] zvýhodnit. Pokud jde o tvrzení, že „obžalovaný B [redacted] umožnil obžalovanému T [redacted] podílet se na přípravě projektové dokumentace a stanovení kvalifikačních předpokladů tak, aby vyhovovaly především tomuto dodavateli, tedy sdružení E [redacted]“, toto obžalovaný popírá, v odůvodnění rozsudku o tom není jediná věta. Kvalifikační předpoklady a časový rámec zakázky mohl splnit širší okruh uchazečů a E [redacted] zakázku získala, neboť nabídla nejnižší cenu. Není pak dokázáno, že by obžalovanému T [redacted] zajistil neveřejné informace o průběhu zadávacího řízení právě obžalovaný B [redacted]. Pokud je tvrzeno, že „společným jednáním obžalovaní záměrně obešli ve prospěch společnosti E [redacted] a později sdružení E [redacted] zákonem číslo 137/2006 Sb. stanovený postup zadávání veřejných zakázek a popřeli tak smysl zadávacího řízení, které je postaveno na dodržení zásad transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace“, s tím obžalovaný nesouhlasí. Nebylo specifikováno, která konkrétní ustanovení zákona měli obžalovaní porušit, dodržení zásad je povinen zajistit zadavatel, stěžejní je účel zákona, kterým je

efektivní nakládání s finančními prostředky z veřejných rozpočtů. Dále je dovozována úspora 98.000.000 Kč z veřejných prostředků. Obžalovaný se brání tomu, že byl pověřen obžalovaným B ■■■■■, toto uváděl svědku V ■■■■■, tomu se chlubil, ten vnímal jenom to, co mu říkal obžalovaný T ■■■■■, čemu byl přítomen, toto prvý soud vůbec nevzal v úvahu. Není pravdou, že by obžalovaný stanovil kvalifikační předpoklady ve prospěch obžalované E ■■■■■. Tvrzení soudu není podpořeno žádným důkazem a je v rozporu se všemi důkazy, které k tomuto aspektu byly provedeny v hlavním líčení. Odvolateli není známa žádná realizace změny ve způsobu stavby, žádná změna nebyla ani předmětem dokazování. Podle odvolatele došlo k nezákonnému rozšíření popisu skutku o nový skutek, kdy nemělo zahájeno trestní stíhání ani nebyla obžaloba pro tu část, v níž měl obžalovaný B ■■■■■ před vyhlášením nabídkového řízení na zhotovitele projektové dokumentace rozhodnout též o tom, že dokumentaci bude zpracovávat společnost V ■■■■■ a.s. Soudu prvního stupně je vytýkáno, že neprojevil zájem na řádném objasnění věci, že selektivně vybíral jen ty části výpovědi svědků, které svědčili v neprospěch obžalovaného, že se spokojil s domněnkami, je odkazováno na bod 12., odůvodnění rozsudku, soud prvního stupně nerozlišoval, které části odposlechů a záznamu telekomunikačního provozu, na němž je zaznamenán obžalovaný T ■■■■■, odpovídají pravdě a které nikoliv. Soudu prvního stupně je vytýkáno, že odkazuje na „svědka B ■■■■■“ v bodech 95., a 159., odůvodnění, žádný takový svědek v řízení však nevystupoval. Podle odvolatele soud prvního stupně neuvedl všechny zákonné znaky ve výrokové části rozsudku, není označeno, v čem má spočívat protiprávnost jednání obžalovaného T ■■■■■, je znovu připomínáno, že zákon o veřejných zakázkách stanovuje dodržení zásad rovnosti a transparentnosti jako povinnost zadavatelů, proto není možné jejich případné nedodržení vytýkat obžalovanému T ■■■■■, který byl zaměstnancem dodavatele. Není specifikováno, v čem je spatřováno porušení zákona. Soud prvního stupně nespecifikuje ani výhodu, která byla poskytnuta společnosti E ■■■■■, přičemž je připouštěno, že společnost měla přirozené výhody, které jí však není možno z hlediska trestního práva vytýkat, jedná se o blízkost sídla k ■■■■■ oboře, s tím spojené nižší náklady na dopravu pracovníků, přepravu strojů a materiálů, což snižovala nabídkovou cenu, dále měla výhodu v tom, že byla zhotovitelem prvním etapy. Soud prvního stupně špatně zhodnotil příčinnou souvislost mezi jednáním a následkem, neboť získání nabídky bylo založeno výhradně na podání nejnižší cenové nabídky společností E ■■■■■, jednání obžalovaného T ■■■■■ tudíž neovlivnilo a nemohlo ovlivnit výši cenové nabídky žádného z účastníků zadávacího řízení. Nebylo prokázáno, že by jednotlivá jednání obžalovaného T ■■■■■ popsaná ve skutkové větě byla protiprávní, nebylo identifikováno ani prokázáno, která konkrétní norma jím měla být porušena. Nebylo zjištěno ani prokázáno jednání obžalovaného T ■■■■■, které by bylo příčinnou (podmínkou) úspěchu obžalované E ■■■■■ v soutěži i veřejnou zakázku. Znovu je rekapitulováno, že konečná nabídka E ■■■■■ se neodlišovala výrazně od nabídek ostatních uchazečů. Soud prvního stupně při právním posouzení vychází z extenzivního výkladu pojmových znaků skutkové podstaty, což by z ní činilo natolik pružnou normu, že by se pod ní dal podřadit široké spektrum jednání soutěžitelů, kteří by se tak z obav o své trestní stíhání museli přestat účastnit veřejných soutěží. Soud prvního stupně právní posouzení jednání obžalovaného T ■■■■■ nekorigoval nejen základními zásadami trestního práva, ale ani úpravou veřejných zakázek. Následně je rozebíráno ustanovení § 256 tr. zákoníku. Ohledně úvah o společenské škodlivosti je řečeno, že soud prvního stupně nezodpověděl otázku, jaký konkrétní vliv mělo jednání obžalovaného na nabídky uchazečů. Pokud jde o právní úpravu zákona o zakázkách č. 137/2006 Sb., odvolatel zdůrazňuje, že poskytoval konzultace bezplatně neformálně a nezávazně, jsou popisovány ty části výpovědi obžalovaného B ■■■■■ a svědka K ■■■■■, z nichž vyplývá, že obžalovaný T ■■■■■ se dotázali na určité technické věci, odvolatel dovozuje, že se z jeho strany jednalo o tzv. předběžné tržní konzultace, pravda, tehdy v zákoně o veřejných zakázkách neupravené, nyní však již tento zákon konzultace upravuje v § 33. K tomuto zákonnému ustanovení je pak citována literatura. Znovu je zdůrazňováno, že jediným hodnotícím kritériem byla nabídková cena, pokud zaměstnanec uchazeče o veřejnou zakázku působil jako technický konzultant, nezákonnou výhodu toto nepředstavuje, neboť zákon s touto možností počítá. Odvolatel není spokojen ani s výrokem

o trestu. Podle něj soud prvního stupně rezignoval na zjišťování jeho osobních a majetkových poměrů, nesprávně zjistil jeho čistý příjem, neučinil dotazy ani na zaměstnavatele ani na orgány státní správy. Uložení peněžitého trestu bylo pro obžalovaného velkým překvapením. Znovu je připomínáno, že jeho jednání v podstatě vedle k úspoře více než 98.000.000 Kč, i z tohoto pohledu, je uložení peněžitého trestu nepochopitelné. V době, kdy jednal, činil jeho čistý měsíční příjem 24.907,33 Kč. Soudu prvního stupně jsou pak vytýkány procesní vady. Nejdříve je zmiňováno to, že soud prvního stupně neseznámil obžalovaného B. s výpovědí obžalovaného T. Následují široké námitky proti nařízení a prodlužování odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu, s tím, že tyto námitky se částečně překrývají s námitkami, které již vznesla obžalovaná E. Nejdříve je namítáno, že zde byl nedostatek zákonného důvodu pro nařízení odposlechu, neboť nebyla respektována limitace okruhu trestných činů. Podnět k nařízení odposlechu byl vydán více než 2 měsíce poté, co skončilo zadávací řízení ve věci první etapy stavby. Záznamy ani jednoho z uvedených hovorů není založen ve spise a není založen ani řádný protokol dle § 88 odst. 6 tr. řádu. Podle odvolatele cílem odposlechů nebylo zjišťovat okolnosti, které by mohly naplnit skutkovou podstatu trestného činu podle § 256 tr. zákoníku, to se týká odůvodnění návrhu státního zástupce ze 14. 10. 2015. Důvodem nařízení odposlechu obžalovaného T. nebylo jeho jednání, byla to skutečnost, že byl stavbyvedoucím na stavbě v oboře. Dále odvolatel připomíná znění § 88 odst. 1 tr. řádu, pokud jde o jednotlivé trestné činy, u nichž může být odposlech povolen. Odvolatel pak říká, že z prověřovaných trestných činů pouze trestný čin podle § 256 tr. zákoníku bylo teoreticky možné vydat příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, v říjnu 2015 se však jednalo o období po skočení zadávacího řízení zhotovení díla první etapy, kdy už nebylo možno naplnit tuto skutkovou podstatu tohoto trestného činu. V podstatě se jednalo o monitoring, zda nebude páchána nějaká další trestná činnost, tudíž byly zjišťovány jiné skutečnosti, než § 88 odst. 1 tr. řádu dovoluje. Podle odvolatele byl nedostatečně odůvodněno, proč je odposlech neodkladný anebo neopakovatelný. Dovozuje, že bylo důvodné podezření, že je páchán trestný čin, že byl v podstatě obžalovaný T. monitorován, zda se v budoucnosti něčeho dopustí nebo nedopustí. Odposlech lze přitom použít jen tam, kde není možno využít jiné důkazní prostředky, bylo citováno rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Pzo 9/2019. Je nepřijatelné, opět to vyplývá z tohoto usnesení Nejvyššího soudu, aby teprve na základě odposlechu byly zjišťovány základní skutečnosti, že byl spáchán trestný čin. V odůvodnění o rozhodnutí, kdy je nařizován odposlech, není konkrétně uvedeno jednání zakládající podezření, chybí popis, jaké trestné činy jsou spatřovány v jednání osoby, která byla odposlouchávána. Opět je argumentováno usnesením Nejvyššího soudu, sp. zn. 4 Pzo 9/2019. Obžalovaný vytýká soudu, že připustil odposlechy a použil je jako důkaz, i když byly nezákonné i co do prodloužení doby jejich trvání. Odůvodnění rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze 4. 2. 2016 není uveden jediný konkrétní důvod k prodloužení odposlechu T. a ostatních osob. Je pak následně odkazováno na texty opatření, jimiž krajský soud odposlechy prodlužoval, je hovořeno o nedostatecích tohoto odůvodnění. Potom je zvláště vytýkáno, že ve spise nejsou založeny protokoly dle § 88 odst. 6 věta druhá, na kterém by bylo uvedeno označení ostatních záznamů a údaj o tom, kde jsou založeny, což je podmínka pro užití záznamu k důkazu, pokud jde o protokoly na č.l. 1581 až 1582a, 1689, tyto neobsahují zákonem požadované náležitosti, protože neobsahují údaje o čase jednotlivých hovorů číslech a osobách uživatelů účastnických stanic, tedy osobách volajících a volaných, ani údaje o obsahu provedeného záznamu. Obhajoba, na rozdíl od státního zástupce neměla přístup ke všem zvukovým záznamům, má zcela nulové poznatky o tom, jaké zvukové záznamy další existují, nemá informace o existenci a obsahu dalších nahrávek, proto je nemůže navrhnout jako důkazy. Soudu prvního stupně je vytýkáno, že hodnotí námitky obhajoby záznamů a odposlechů telekomunikačního provozu jako formalismus, klade důraz na materiální zjištění, naopak potom hodnotí § 256 tr. zákoníku tak, že zdůrazňuje formální pojetí trestného činu. Pokud jde o sledování pěti stavebních buněk, komunikace stavby vedoucího a stavebního dozoru jejich základních povinností na stavbě, není to trestná činnost, kterou je potřeba sledovat a odposlouchávat, navíc bez jakéhokoliv konkrétního podezření. V odůvodnění není uveden jediný

konkrétní důvod, proč by měly být sledovány prostory využívané obžalovanou E ■ a jejími zaměstnanci. Opět je zdůrazněna subsidiarita sledování a nedostatek podezření na konkrétní trestnou činnost, chybí odůvodnění neodkladnosti a neopakovatelnosti úkonu, na závěr je vytýkáno, že výsledky svědků byly ovlivněny médii. Navrhovatel žádá, aby soud druhého stupně zrušil napadený rozsudek a zprostil jej obžaloby *in eventum*, rozsudek zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí v jiném složení senátu.

7. Proti rozsudku podal včasné odvolání rovněž obžalovaný Ing. M ■ B ■. I tento obžalovaný napadá rozsudek v celém rozsahu, který se jeho týká. Nejdříve rekapituluje rozsudek jako takový. Poté shrnuje vytýkané vady, které se rozsudku dotýkají. Pokračuje napadáním procesních vad rozsudku. Nejprve namítá, že dozor nad přípravným řízením vykonávalo věcně nepřislušné dozоровé státní zastupitelství. V bodech 22. a 23. odůvodnění odvolání popisuje odvolatel důvody, které vyplývají z rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, proč dozor vykonávalo Vrchní státní zastupitelství v Praze. Následuje konstatování, že tyto důvody nemohou obstát, neboť postup podle § 15 odst. 6 jednacího řádu nepřicházel v úvahu. Je odkazováno na to, že prověřování bylo vedeno pro trestné činy z jednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě, podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákona a porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákona. Prověřování pro údajný trestný čin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1 tr. zákona bylo dáno až dodatečně, na základě rozšíření záznamů o zahájení úkonů trestního řízení z 27. 5. 2015. Jsou pak vylučovány jednotlivé varianty, kdy by podle obhajoby mohlo působit ve věci v případě dozoru Vrchní státní zastupitelství. Následně je namítána místní nepřislušnost soudu pro úkony přípravného řízení. Je zpochybňováno, že měl vydávat příkazy k provedení domovních prohlídek, příkazy k odposlechům a záznamům telekomunikačního provozu a příkazy ke sledování osob a věci Okresního soudu v Rakovníku. Obžalovaný nezpochybňuje autoritu Ústavního soudu, tvrdí však, že Ústavní soud neměl patrně v rámci svého rozhodování k dispozici detailní informace o tom, jakých konkrétních míst se mělo dotknout údajně trestně právní relevantní jednání obžalovaných. Následně jsou rozebírány podmínky, které zakládají místní příslušnost soudu v přípravném řízení, je odkazováno v odstavci 39. odůvodnění odvolání, kde bylo místo realizace projektu. Ustanovení § 26 tr. řádu nelze chápat tak, že by si státní zástupce VSZ v Praze mohl vybrat jakýkoli soud ve své působnosti, musí vybrat soud, kde má být trestná činnost páchána. Od počátku bylo zřejmé, že pokud k domnělé trestné činnosti mělo docházet, mělo k ní docházet v okrese Kladno nebo na jiných místech, nikdy ne v okrese Rakovník, tam se ani část jednání neodehrávala a odehrát nemohla. U hlavního líčení pak obhájce doplnil tento argument tak, že Okresní soud v Rakovníku byl nepřislušný pro vedení přípravného řízení nebo Okresní soud v Kladně byl nepřislušný pro vedení řízení před soudem, v žádném případě však nebyla zachována pravidla, aby trestní řízení vedl místě příslušný soud. Další část odvolání je věnována nezákonnosti prováděného sledování osob a věcí, domovních prohlídek a prohlídek jiných prostor a pořízených odposlechů. Příkazy k odposlechům podle § 88 tr. řádu byly vydány na podkladě návrhu věcně nepřislušného státního zástupce, místně nepřislušným soudem, odůvodnění příkazů neobsahuje konkrétní důkazy a důvody, z nich by bylo možno dovést podezření ze spáchání tvrzené trestné činnosti obžalovaného nebo jiných osob. Některé další ve věci realizované úkony, zejména se jedná o domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor, měly být povoleny ve vztahu k podezření z trestných činů, údajně spáchaných v rámci první etapy projektu, žádná domnělá trestná činnost se ve vztahu k první etapě nestala a nemohla tak být spáchána v okrese Rakovník. Obhajoba dovozuje, že realizace odposlechů telekomunikačního provozu je tzv. rybařením (*fishing expedition*), kdy v letech 2015 až 2017 byly různé osoby monitorovány, aby bylo zjištěno, zda se náhodou ve sledovaném období nedopustí jakéhokoli dalšího trestného činu. Je citováno rozhodnutí sp. zn. 4Pzo 14/2016 Nejvyššího soudu, kde je přímo řečeno, že není přípustné, aby na základě a prostřednictvím povoleného odposlechu teprve byly získávány informace o tom, zda se odposlouchávaná osoba dopustila protiprávního jednání. Rovněž je citováno rozhodnutí NS sp. zn. 4Pzo 10/2015, kde je konstatováno, že při

nařízení odposlechu musí být dán důvodný předpoklad, že budou získány skutečnosti významné pro trestní řízení, musí být však zvažováno i to, zda tyto skutečnosti nelze dokazovat jinými důkazními prostředky, například výsledkem obviněného, svědků a podobně. Dále je zdůrazněno, že předpokladem zákonnosti odposlechů je zachování zásady subsidiarity, tedy nelze sledovaného účelu dosáhnout jinak. Rovněž povolení sledování osob a věcí podle § 158d odst. 1, 3 a 4 tr. řádu musí být odůvodněno podezřením na konkrétní trestnou činnost a jsou-li známy, musí být doplněno též údaji o osobách i věcech, které mají být sledovány. Argument, že postup soudu je v pořádku, neboť je validován následnými závěry o vině v trestním řízení, je nepatřičný a nemůže obstát. Pokud jde o skutková zjištění, obžalovaný považuje napadený rozsudek za nesprávný a nezákonný, neboť zjištění obsažená v napadeném rozsudku nemají oporu v provedeném dokazování. Objektivní stránka trestného činu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky nebyla a nemohla být jednáním obžalovaného naplněna. Žádné ze zjištění, které soud I. stupně promítl do skutkové věty napadeného rozsudku, nevyplývá z provedeného dokazování. Soud jednak nezhodnotil, že mezi obžalovanými B. a T. neexistuje žádný bližší vztah. Obžalovaný nerozhodoval o technických zakázkách, nerozhodoval o podobně zadávací dokumentace. Obžalovaný Ing. B. neudílel pokyny svým podřízeným v souvislosti s přípravou zakázky. V hlavním líčení se neprokázalo, že by obžalovaný B. obžalovaného T. žádal o jakékoli jednání nebo činnosti přesahující vztah zástupce objednatele a stavbyvedoucího zhotovitele. Svědek V. nezaznamenal, že by obžalovaný Ing. B. obžalovaného T. jakkoli privilegoval. Zajištěné důkazy, odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu, z nichž jsou skutkové a právní závěry stran jednání a pozice obžalovaného dovozovány, jsou důkazy nezákonnými, nicméně i kdyby je v řízení bylo možno použít, účast obžalovaného na tvrzeném jednání z nich nelze dovozovat. Informace, jimiž mohl na základě pohybu ve firemním prostředí zadavatele disponovat obžalovaný T., byly v plném rozsahu poskytnuty i všem ostatním účastníkům soutěže. Obžalovaný Ing. B. nijak aktivně v rámci přípravné zadávací dokumentace nevystupoval a následně ani nejednal aktivně v rámci posouzení a hodnocení nabídek. Nebyl proveden důkaz, že by obžalovaný představil obžalovaného T. se zpracovateli projektové dokumentace jako osobu L. pověřenou a nadanou po věcné stránce ovlivňovat projektovou dokumentaci zadávacího řízení. Obžalovaný Ing. B. nijak obžalovaného T. nekontroloval, nebyl s ním v pravidelném kontaktu, nevěděl, co dělá. Nebylo prokázáno, že by obžalovaný Ing. B. disponoval jakýmkoli vlivem na společnost E. a společnost S. s.r.o.. Obžalovaný Ing. B. nepřipravoval a nestanovoval kvalifikační předpoklady, tyto nebyly diskriminační a ve vztahu k potencionálnímu okruhu účastníků zadávacího řízení ani nepřiměřeně zužující. Obžalovaný Ing. B. se také nijak nepodílel na případném zpřístupnění informací obžalovanému T. ze zadávacího řízení. Informace o osobách účastníků zadávacího řízení na veřejnou zakázku, výši nabídkových cen a hodnoty z nabídek odpovídajícím dalším číselně vyjádřitelným hodnotícím kritériím, jsou informacemi, které je zadavatel povinen všem účastníkům poskytnout již v rámci protokolu o otevírání obálek. Nebylo prokázáno, že by obžalovaný Ing. B. jednal v rámci zadávacího řízení v úmyslu předem vybrat konkrétního uchazeče jako vítěze zadávacího řízení. I kdyby se obžalovaný T. podílel na tvorbě projektové dokumentace, nesvědčí to o tom, že by ji měl dříve než ostatní uchazeči. Nebylo prokázáno, že by se obžalovaný Ing. B. vědomě podílel na tom, aby společnost E. získala jakoukoli přednost nebo výhodu. Pokud jde o subjektivní stránku trestného činu, nebylo prokázáno, že by obžalovaný jednal v zákonem vyžadovaném úmyslu nezákonně ovlivnit zadávací řízení. Zavinění nelze presumovat a jeho případné důvody měly být v řízení předmětem intenzivního dokazování. Ačkoliv se to nestalo i z rozsahu provedeného dokazování vyplývají podstatné skutečnosti svědčící o absenci přímého nebo nepřímého úmyslu obžalovaného. Je odkazováno na výpovědi svědků K. a V., tito svědci nezaznamenal, že by obžalovaný Ing. B. měl preferovat některého ze soutěžitelů. Dále je namítán nepřiměřený trest, který byl obžalovanému B. uložen, je argumentováno srovnáním trestních statistik o tom, jak soudy rozhodovaly v případech potrestání viníků, kteří byli odsouzeni za trestný čin zjednání výhody podle § 256 tr. zákoníku při zadání veřejné zakázky, při

veřejné soutěži a veřejné dražbě. Zvláště je dovozováno, že takřka je vyloučeno ukládání nepodmíněného trestu odnětí svobody, proti tomu brojí obžalovaný ve svém odvolání primárně. Je zdůrazňováno, že obžalovaný nezískal žádný osobní prospěch, České republice ani jinému subjektu nevznikla škoda. Údajně neměly být dodrženy zásady zákona o veřejných zakázkách, toto není podloženo žádným zjištěním plynoucím z dokazování. Obžalovaný je vykreslován jako osoba s obecným dis respektem k zákonným normám, dlouhodobě tyto normy porušující. Obžalovaný se domáhá, aby soud II. stupně zrušil napadený rozsudek ve výrocích o vině obžalovaného a ve výroku, jímž mu byl uložen trest, rozhodl pak o tom, že ho zproští obžaloby, eventuálně, že věc bude vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

8. Obžalovaný Ing. B. ■■■ byl ve věci hájen dvěma obhájci, rovněž druhý obhájce zdůvodnil odvolání obžalovaného. I on nejdříve rekapituluje rozsudek, který byl ve věci vynesena, poté vytýká skutkové vady tomuto rozsudku s tím, že odvolatel poukazuje na obsahy výpovědí svědků K. ■■■ a V. ■■■, podle něj z nich nevyplývá, že by obžalovaný Ing. B. ■■■ měl zájem jako ředitel E. ■■■ na tom, aby veřejná zakázka byla ovlivněna. Je poukazováno na to, že obžalovaný Ing. B. ■■■ se nikdy nepovažoval za odborníka na projekci a realizaci staveb ani na výběrová řízení, v případě uvedených svědků K. ■■■ a V. ■■■ a obžalovaného T. ■■■ měla veškerá komunikace mezi ním a těmito osobami charakter a podobu pouhých odborných konzultací. V rámci zadávacího řízení byly využity odborné znalosti Mgr. J. ■■■ K. ■■■, která popsala jako svědek proces zadávacího řízení na zhotovitele druhé etapy stavby sanace vodní nádrže ■■■. Z obsahu její svědecké výpovědi nelze dovodit závěr soudu o tvrzeném zneužití informací z výběrového řízení na zhotovitele druhé etapy, kdy soudem interpretovaná telefonická komunikace mezi svědkyní K. ■■■ a obžalovaným T. ■■■ jednak probíhala bez vědomí a účasti obžalovaného Ing. B. ■■■ a obsah této komunikace nelze považovat za jednání v rozporu s pravidly upravujícím zadávací řízení, respektive s trestním právem. Obžalovaný Ing. B. ■■■ je přesvědčen o nesprávnosti závěru soudu, který jeho jednání v rámci zadávacího řízení na zhotovitele druhé etapy díle sanace vodní nádrže ■■■ považuje za sofistickou kriminální činnost, která je hluboce promyšlená, skrytá, páchaná s maximální snahou o krytí zákonem o veřejných zakázkách a vytvořením iluze naprostého souladu se zákonem. Obsahem provedeného dokazování je prokázán opak. Pokud jde o právní kvalifikaci, ta byla rovněž užitá nesprávně, soud zcela pominul v případě obžalovaného Ing. B. ■■■ obhajobou od samého počátku trestního stíhání namítanou absencí prokázání subjektivní stránky trestného činu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), c) tr. zákoníku. Obžalovaný navrhuje, aby byl rozsudek v jeho případě zrušen a on zproštěn obžaloby podle § 226 písm. c) tr. řádu, neboť nebylo prokázáno, že by se dopustil některého z trestných činů popsaných v obžalobě.
9. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal soud druhého stupně napadený rozsudek, jeho zákonnost a odůvodněnost, zabýval se postupem řízení, které předcházelo, s tím, že se taktéž zabýval námitkami všech odvolatelů. Pro pořádek nutno konstatovat, že ze strany obžalovaného Ing. B. ■■■, obžalovaného T. ■■■ a obžalované právnické osoby E. ■■■ a.s. bylo podáno odvolání již proti výročkům o vině, které se obžalovaných týkaly, proto soud druhého stupně byl povolán k tomu, aby přezkoumal napadený rozsudek ve všech jeho výrocích, z pohledu státního zástupce pak přezkoumával výroky o trestu, neboť do těchto výroků směřovalo jeho odvolání podané v neprospěch všech obžalovaných.
10. V první řadě třeba uzavřít, že dokazování ve věci je úplné. Soud druhého stupně ještě k žádostem stran doplnil dokazování v rámci veřejného zasedání. Jednak se to týká mzdových výměrů obžalovaného Ing. M. ■■■ B. ■■■ za léta 2015, 2016 a 2017, v těchto výměrech byly uvedeny výše jeho pracovních odměn. V roce 2015 tak na odměnách získal 250.000 Kč, v roce 2016 307.000 Kč a v roce 2017 338 000 Kč. Soud druhého stupně rovněž provedl důkaz odborným stanoviskem

k výpočtu výše prospěchu, které bylo zpracováno [REDACTED], fakultou [REDACTED] ke dni 3. 2. 2022. Ze závěru tohoto stanoviska vyplývá, že podle jiné metodiky vyčíslení očekávaného prospěchu, než byla použita v rámci stávající trestní věci, je předpokládaná výše zisku z celé transakce od 53.371 Kč do 4.473.374 Kč.

11. K tomuto doplnění dokazování soud druhého stupně uvádí, že k němu přistoupil na žádost obžalovaných, navrhané důkazy se týkaly projednávané věci a existoval oprávněný předpoklad, že soud druhého stupně získá ještě další podklady, na jejichž základě bude moci věc posoudit, s tím, že třeba *ex post* konstatovat, že provedené důkazy neměly žádný podstatný vliv na konečné rozhodnutí. Pokud jde o mzdové výměry, které byly předloženy obhajobou ve prospěch obžalovaného Ing. B. [REDACTED], soud druhého stupně má za to, jak bude dále rozvedeno, že první soud správně a důsledně postupoval při ukládání peněžitého trestu, vycházel z podkladů, které k osobním a majetkovým poměrům obžalovaného měl, jeho závěr o nutnosti uložit peněžitý trest, počtu denních sazeb a výši jedné denní sazby nebyl předloženými důkazy nijakým způsobem zpochybněn. To samé lze konstatovat o odborném vyjádření, které se týkalo hypotetické výše zisku obžalované E. [REDACTED] a.s. Nejprve je třeba říci, že pokud jde o zisk, který obžalovaná z celé akce mohla mít, soud prvního stupně musel vycházet z hypotetického zisku, neboť trestná činnost obžalované zůstala ve stádiu pokusu. Právem se pak soud prvního stupně opřel o znalecký posudek ústavu Ú. [REDACTED] P. [REDACTED] a.s.. Tento znalecký ústav vypracoval posudek z oboru ekonomika, specializace ceny a odhady nemovitostí, když došel k hypotetickému zisku 11.426.379 Kč v závislosti na hodnotě realizovaného díla včetně zahrnutí nákladů na jeho realizaci. Z toho pak procentuálním výpočtem soud prvního stupně odvozuje hypotetický zisk obžalované, který mohla získat, kdyby byly provedeny všechny práce na díle, podle nabídky, kterou sama učinila. Soud prvního stupně k této otázce dostatečně a vyčerpávajícím způsobem vysvětlil svůj myšlenkový postup a řádně obhájil výpočet tohoto hypotetického zisku. Námitky vznesené obhajobou nemohou závěr soudu prvního stupně nijak zpochybnit, proto je odkaz obhajoby na zásadu *dubio pro reo* lichý, neboť pochybnosti vyjádřené jednou ze stran nemohou založit objektivní pochybnost o vysloveném závěru, který je řádně důkazně podložen. Ač obhajoba vznáší zdánlivě logický argument, že vzhledem k nákladům, jejich kolísavé výši, nemůže být řešen problém „matematickou trojčlenkou“ (založenou na přímé úměře - pozn. soudu), soud druhého stupně důrazně upozorňuje, že institut, který vypracoval znalecký posudek již sám o sobě vycházel z předpokládaného zisku vypočteného pro účely trestního řízení, kdy více než dostatečně zvažil všechny možné v úvahu připadající náklady, tedy postupoval, co nejvíce mohl, ve prospěch obviněných, v žádném případě tedy nelze výsledek zpochybňovat tím, že by údajně měly být ještě nad rámec započítávány další náklady, s nimiž se dosud „nepočítalo“. Závěr o výši hypotetického zisku, který mohla uskutečněním stavby podle původního plánu obžalovaná získat, je více než odpovídající tomu, že se jednalo o zakázku ve výši cca 200.000.000 Kč. V tomto ohledu lze podpůrně připomenout informace získané ze záznamu a odposlechu telekomunikačního odposlechu telefonního provozu z 29. 6. 2016, kdy obžalovaný T. [REDACTED] mluví o „vatě“ za 60.000.000 Kč a dále odposlech ze 14. 9. 2016, kdy mluví o „výhodě“ za 50.000.000 Kč. Z tohoto by bylo možno oprávněně usuzovat, že předpokládaný zisk pro obžalovanou měl být ještě vyšší, ostatně i svědek K. [REDACTED] ve svých poznámkách, výpovědi a dále v první a druhé zprávě o rozpracovanosti, které předložil orgánům činným v trestním řízení, zcela reálně zvažuje, že původní cenu z první zprávy o rozpracovanosti 169.619.147,96 Kč, chtěl obžalovaný T. [REDACTED] navýšit a 230.000.000 Kč, svědek K. [REDACTED] pak tomu v poznámkách uvádí, že udělá rozpis na 216.000.000 Kč, víc ne, tomu také odpovídá cena bez DPH z druhé zprávy o rozpracovanosti. Tedy nejenom „nereálné úvahy“ obžalovaného T. [REDACTED] vyjádřené v jeho telefonických hovorech (dále bude na jednotlivých pasážích odposlechu dokazováno, že ani úvahy obžalovaného T. [REDACTED] většinou nebyly nereálnými), nýbrž i fundovaný pohled projektanta svědka K. [REDACTED], svědčí o tom, že faktický zisk obžalované E. [REDACTED] a.s. měl být mnohem vyšší než ten, k němuž dospěl institut Ú. [REDACTED] ve svém znaleckém posudku. Soud druhého stupně je toho názoru, že první soud zohlednil všechny možné náklady ve

prospěch obžalované (zde se právě uplatnila zásada „v pochybnostech ve prospěch“, jejíž užití se obhajoba domáhá), vycházel z názorů odborníků příslušného zaměření, není proto třeba ještě dále „pochybovat“ o tom, že zisk E■■■■ a.s. z celé transakce měl být nejméně 8.854.920 Kč bez DPH. Na dokreslení tohoto závěru, opět pouze podpůrně, nutno říci, že odborné vyjádření předložené obhajobou, které „počítá“ s minimálním možným ziskem cca 50.000 Kč (byť jen v dolní hranici limitu), je, mírně řečeno „nepříliš objektivní“ a představuje, že by renomovaná stavební firma realizovala poměrně složitou časově náročnou zakázku vyžadující silné nasazení techniky, zaměstnanců, v hodnotě cca 200 mil. Kč s „vidinou“ čistého zisku cca 50 tis. Kč je, upřímně řečeno, až absurdní.

12. Soud druhého stupně se pak musí podrobně vyjádřit k procesním námitkám, nejprve k námitkám, které zpochybňují nestrannost a nepodjatost předsedy senátu Mgr. Petra Sedlaříka. Soud druhého stupně odmítá, že by z průběhu dokazování v rámci hlavního líčení, ze způsobu, jakým předseda senátu vystupoval ve vztahu k médiím (toto jeho vystupování ostatně žádný z odvolatelů konkrétně nepopisuje a nenapadá konkrétní chování nebo výroky předsedy senátu na veřejnosti), ze způsobu, jakým odůvodnil rozsudek, který vyhlásil, bylo zřejmé, popřípadě nějak vyplývalo, že se choval zaujatě, že postupoval výhradně a vědomě v neprospěch obžalovaných, že byl dopředu rozhodnut, bez ohledu na průběh řízení, vynést odsuzující rozsudek. Pokud jsou mu vytýkány expresivní výrazy použité v odůvodnění rozsudku, nebo mluva, kterou použil ve vztahu k médiím, třeba jednak zdůraznit, že soud druhého stupně nebyl podrobněji obeznámen se způsobem vystupování Mgr. Petra Sedlaříka vůči médiím, neboť trestní kauzu cíleně nesledoval z toho důvodu, že byla obviněna právnická osoba a podle rozvrhu práce krajského soudu připadalo v úvahu, že o případných odvoláních bude rozhodovat u Krajského soudu v Praze právě senát 11 To, jednak ze spisového materiálu, protokolu o hlavním líčení, nijak nevyplývá, že by předseda senátu Mgr. Petr Sedlařík vybočil z limitu nestrannosti, popřípadě se choval zaujatě. Je sice pravdou, že předseda senátu prvního soudu užívá v odůvodnění napadeného rozsudku někdy neotřelých a výrazově silných slovních spojení, to samo o sobě však nesvědčí o tom, že by předseda senátu byl podjatý, že by stranil někomu v rámci řízení. Soud druhého stupně považuje požadavek některých obžalovaných na to, aby po případném zrušení napadeného rozsudku postupoval soud druhého stupně podle § 262 tr. řádu a určil, že napříště bude soud prvního stupně rozhodovat v jiném složení senátu, rozuměj bez předsedy senátu Mgr. Petra Sedlaříka, za čistě účelový. Postoj těchto obžalovaných je odrazem toho, že jsou nespokojeni s tím, jak soud prvního stupně rozhodl, v žádném případě nejde o objektivní vyjádření skutečnosti, tedy toho, že by požadavky na „odvolání“ předsedy senátu Mgr. Petra Sedlaříka byly jakkoliv oprávněné a podložené poznatky ze spisu a z průběhu řízení. Soud druhého stupně připomíná, že soudce nemůže být ve věci vyloučen proto, že zvolil určitý procesní postup v rámci trestního řízení ani proto, že rozhodl způsobem, s nímž je některá ze stran nespokojena. Na závěr soud druhého stupně připomíná rozsudek Evropského soudu pro lidská práva Tempel proti České republice ve vztahu postupu podle § 262 tr. řádu. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že takový postup je problematický, že znamená citelný zásah do zásady zákonného soudce, ve věci by měl být naprosto výjimečný a jen za stavu, kdy z postupu soudce je patrné, že ani opakovaný zásah odvolacích orgánů nedocílil nápravy nebo právně vadného rozhodnutí, tedy takový soudce musí (většinou) opakovaně ignorovat náhled orgánu druhého stupně na věc a toto musí mít reálný základ ve spise. V tomto případě je zjevné, že důvody pro postup dle § 262 tr. řádu by soud druhého stupně nemohl shledat, ani kdyby napadený rozsudek rušil a věc vracel soudu prvního stupně.
13. Jednou ze základních námitek všech obžalovaných v jejich odvoláních bylo, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, protože soud prvního stupně se nezabýval tím, co obžalovaní vznесли ve svých vyjádřeních. Soud druhého stupně považuje za potřebné říci, že trestní řízení, které předcházelo, je v podstatě, expresivně vyjádřeno, „rozhovorem dvou hluchých“, není to však vinnou soudu. Soud prvního stupně poskytl obžalovaným všechny možnosti, aby ve věci vypověděli, aby vysvětlili svá

stanoviska. Obžalovaní této možnosti využili pouze napůl, neboť se ve věci vyjádřili, řekli, jaký je jejich pohled na věc, odmítli však se soudem vést dialog a odpovídat na jeho otázky. Tímto způsobem dle názoru soudu druhého stupně byl dán průchod všem jejich procesním právům v rámci trestního řízení, oni nebyli na svých právech nijak zkráceni. Jestliže se potom vyjadřovali k jednotlivým důkazům, nejedná se, dle stávající judikatury, o součásti jejich výpovědi, je však pravdou, že i na takové vyjádření jako na prostředek obhajoby je třeba v odůvodnění rozsudku reagovat. Prvý soud však této povinnosti bezesbytku dostál. Soud druhého stupně si dovoluje poukázat zejména na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva Garcia versus Španělsko, v němž bylo dostatečným způsobem rozebráno, že soud nemá povinnost reagovat výslovně na každý slovní výpad stranou vznesený, jeho odůvodnění však musí být takové, že z něho vyplývá, že se tvrzeními stran zabýval, vyvrátil je, není však jeho povinností a často ani není v jeho silách, aby komentoval každou poznámku, každou námitku, každou nedůležitou diskrepanci, na kterou strany upozorňují. V nynějších odvoláních se například často objevuje argument, že soud prvního stupně vůbec nepopsal, jakým způsobem, rozuměj, jakým konkrétním jednáním, došlo ke zvýhodnění obžalované E. [redacted] a.s. a proč byl postup, který obžalovaní zvolili, postupem na úkor jiných soutěžících. Soud druhého stupně nabývá dojmu, že toto vyjádření obžalovaných je ryze účelové a v odvoláních se vyskytuje jen z důvodu nedostatku věcných argumentů, protože v opačném případě by muselo znamenat, že obžalovaní napadený rozsudek vůbec nečetli a nezabývali se obsahem skutkové věty ani obsahem odůvodnění. Ve svém rozsudku ve skutkové větě první soud dostatečně plastickým způsobem popsal, které skutečnosti vzal za prokazané, přičemž není třeba „slovičkařit“ a pozastavovat se nad tím, jaký je který nebo čí výklad toho, či kterého pojmu, který soud prvního stupně ve skutkové větě použil, toto dostatečně vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, kde je vysvětleno, jak první soud chápe jednotlivé pojmy ze skutkové věty napadeného rozsudku, na základě toho pak dospívá k závěru o spáchání konkrétní trestné činnosti, tu právně kvalifikuje. Soud druhého stupně opakuje a trvá na tom, že první soud dostatečným a vyčerpávajícím způsobem popsal skutek, odůvodnil, proč má za to, že se takový skutek stal, vyvodil z něj patřičné právní závěry, které je možno přezkoumat, tedy nářky obžalovaných týkajících se údajné „nepřezkoumatelnosti“ rozsudku, jsou iracionálního charakteru. S rozsudkem prvního soudu je možno z pozice stran polemizovat, nesouhlasit s ním, lze ho však plně přezkoumat v odvolacím řízení.

14. Soud druhého stupně nemohl přisvědčit ani námitce místní příslušnosti Okresního soudu v Rakovníku v přípravném řízení. Lze toliko znovu odkázat, jak již zmínil první soud, na rozhodnutí Ústavního soudu II. ÚS 2610/17 ze dne 19. 9. 2017, kde v odůvodnění v odst. 14., je řešeno, že Okresní soud v Rakovníku byl soudem místně příslušným pro rozhodování v přípravném řízení v této věci. Ústavní soud uzavírá, že vodní nádrž [redacted] se nachází na území [redacted], to je explicitně vyjádřeno přímo v napadeném příkazu k domovní prohlídce, jehož se rozhodnutí Ústavního soudu týká. O místní příslušnosti Okresního soudu v Rakovníku žádné pochybnosti nejsou. Pokud byly u veřejného zasedání odvolacího soudu vzneseny pochybnosti o místní příslušnosti Okresního soudu v Kladně pro rozhodování ve stádiu řízení před soudem, tyto soud druhého stupně v žádném případě nemá. V této věci bylo činné Vrchní státní zastupitelství v Praze, to je oprávněno podat obžalobu u Okresního soudu v Kladně, neboť tento spadá do jeho obvodu, v průběhu vyšetřování se přitom ukázalo, že většina děje proběhla na území okresu Kladno, nejsou na místě jakékoliv výhrady k místní příslušnosti Okresního soudu v Kladně v rámci soudního stádia řízení.
15. Byly vzneseny rovněž námitky proti funkční příslušnosti Vrchního státního zastupitelství v Praze ve věci. Vrchní státní zastupitelství v Praze a Nejvyšší státní zastupitelství však postupovaly naprosto legitimním způsobem, což je zřejmé z usnesení Vrchního státního zastupitelství v Praze, které podle § 15 odst. 6 písm. a) vyhlášky Ministra spravedlnosti ČR číslo 23/1994 Sb. o jednacím řádu státních zastupitelství rozhodlo, že je příslušné k výkonu dozoru, Nejvyšší státní zastupitelství

pak s tímto postupem vyslovilo předchozí souhlas. Obě státní zastupitelství zdůrazňují, že Vrchní státní zastupitelství má dozor nad věcí od samého počátku, je s podstatou předmětné trestné činnosti podrobně obeznámeno, není možno popřít, že se jedná o věc skutkově a právně složitou, která vykazuje vysoký stupeň závažnosti. Soud prvního stupně správně připomíná, že v době, kdy konaly orgány činné v trestním řízení, obžalovaný B. [redacted] připustil, že se hledaly zdroje financování projektu i z oblasti Evropských fondů. Prvý soud pak přiléhavě rozebírá, že obžalovaní pracovali ve specifickém chráněném prostředí, do něhož bylo velmi těžké ze strany orgánů činných v trestním řízení proniknout, neboť [redacted] obora je pracoviště uzavřené, není přístupné každému z veřejnosti, obžalovaný T. [redacted] s obžalovaným B. [redacted] si dokonce byli vědomi (to vyplývá z odposlechu), že je to určité „ochranné pásmo“ do něhož se „nežádoucí element“ z veřejnosti dostává velmi komplikovaně. Další připomínka soudu prvního stupně, že Vrchní státní zastupitelství je orgánem, který, s ohledem na své privilegované postavení v soustavě státních zastupitelství, myšleno vyšší postavení než má okresní státní zastupitelství, mohlo dozor nad zákonností a nad řádným průběhem prověřování této věci v přípravném řízení lépe zajistit s ohledem na vyšší odborné a technické možnosti. Je pravdou, že tento poslední závěr se z hlediska obžalovaných nemusí jevit výhodným pro ně samé, nicméně z tohoto pohledu se nejde na věc dívat, neboť samozřejmě není na obžalovaných, v přípravném řízení na obviněných, aby si volili orgán činný v trestním řízení dle své svévole, podle toho, co jim bude lépe vyhovovat. Krátce řečeno, Vrchní státní zastupitelství v Praze ani Nejvyšší státní zastupitelství nijak nevybočily z rámce podzákoného předpisu, ministerské vyhlášky, jednacího řádu, pokud rozhodli o tom, že dozor nad přípravným řízením bude nadále vykonávat Vrchní státní zastupitelství v Praze, nevybočily nijak ze zákonného ani ústavního rámce.

16. Obžalovaní pak brojili proti tomu, že soud prvního stupně pojal jinak popis skutkových zjištění než státní zástupce v té části, kde ve skutkové větě uvedl, že obžalovaný Ing. B. [redacted]: „...ještě před vyhlášením nabídkového řízení na zhotovitele projektové dokumentace pro zadávací řízení dopředu rozhodl též o tom, že tuto dokumentaci bude zpracovávat společnost V. [redacted] a.s. která 17. 3. 2016 uzavřela s L. [redacted] smlouvu, jejíž podstatou bylo zhotovení projektové dokumentace, jejímž zástupcům, jakož i zástupcům společnosti V. [redacted], spol. s.r.o., která byla pozdějším subdodavatelem společnosti V. [redacted], dopředu již dne 3. 2. 2016 umožnil prohlídku míst zamýšlených sanací spojenou s rámcovým zadáním požadovaného úkolu a později představil obžalovaného T. [redacted] jako osobu L. [redacted] pověřenou a nadanou po věcné stránce ovlivňovat projektovou dokumentaci pro zadávací řízení“. Podle odvolatelů se v podstatě jednalo o nový „skutek“ a nový „útok“ pokračujícího trestného činu, pro který nebylo sděleno obžalovaným obvinění a pro který nebyla podána obžaloba, čímž bylo zasaženo do totožnosti skutku ve smyslu § 220 tr. řádu. Tuto „teorii“ obhajoby třeba rázně odmítnout. Soud prvního stupně upravil skutková zjištění podle toho, co považoval v rámci hlavního líčení za prokázané, v žádném případě nekladl obžalovaným za vinu další útok pokračujícího trestného činu. Jednání, které popsal, posoudil jako součást posuzovaného skutku, jako přípravné jednání k tomu, aby byl spáchán právě ten trestný čin prostřednictvím právě toho jednání, pro které státní zástupce podal obžalobu s odpovídající trestně právní kvalifikací. Soud druhého stupně připomíná, že totožnost skutku je totožností jednání, *kauzálního nexu* a následku trestného činu, což dohromady je objektivní stránkou trestného činu. V jednotlivých případech postačuje, když je totožný následek, popřípadě je totožné jednání, popřípadě může být totožná část jednání a část následku, nicméně nic to nemění na tom, že soud prvního stupně není vázán popisem skutkových okolností ze strany státního zástupce, nic to nemění na tom, že je třeba rozlišovat mezi popisem skutkových okolností a skutkem samým. Pokud soud prvního stupně se částečně odchýlil od popisu skutkových okolností, který byl použit státním zástupcem v obžalobě, rozhodně tím nezasáhl do totožnosti skutku a nerozšířil trestní stíhání další trestný čin, popřípadě útok pokračujícího trestného činu, takové závěry rozhodně skutečnosti neodpovídají, s tím, že všechno, co soud prvního stupně v této části skutku, o níž je řeč, popsal, lze spolehlivě dovodit z provedených důkazů, jak bude rozvedeno dále.

17. Z obsahu odůvodnění odvolání, která byla podána, prakticky do jednoho, pokud jde o obžalované, vyplývá, že za klíčový problém obhajoba považuje otázku odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a prostorových odposlechů. Otevřeně řečeno, z obsahů odvolání je patrné, že obhajoba si uvědomuje, že pokud budou tyto důkazy procesně použity, je celá věc, co do jejího výsledku, prakticky rozhodnuta. Obhajoba si je vědoma, že pokud budou tyto důkazy použity, její klienti nemohou očekávat jiný rozsudek, než odsuzující. Není to tím, že by celý odsuzující rozsudek výhradně stál na odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu nebo prostorových odposleších, je to tím, že tyto důkazy tvoří páteř celého dokazování, na něž ostatní klíčové důkazy organicky navazují. Soud prvního stupně však právem provedl důkaz odposlechem telekomunikačního provozu i prostorovým odposlechem, opačný postup by byl nemístným extenzivním formalismem, který nemá oporu v zákoně ani v zásadních rozhodnutích publikovaných Nejvyšším a Ústavním soudem k této otázce. Nelze pod záminkou ochrany práva na obhajobu pro nedostatek jeho formy odmítnout provést důkaz, který splňuje materiální podmínky pro jeho získání a prezentaci před soudem, neboť by tímto postupem byl popřen samotný účel dokazování v trestním řízení – objasnění skutkového stavu a objasnění trestné činnosti, k níž došlo.
18. Obhajoba jednak tvrdí, že opatření, kterými Krajský soud v Praze posvětil provedení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, popřípadě jeho prodloužení, jsou nezákonná, co do jejich obsahu a rozsahu, dále je namítáno, že v době, kdy byl odposlech nařizován nebo prodloužován, neexistovaly materiální podmínky pro takový postup, konečně je namítáno i to, že soud prvního stupně postupoval nezákonně, pokud provedl tento důkaz, což je dovozováno z odstavce 86., odůvodnění rozsudku, kde soud druhého stupně uvádí, že: „...odpovědí na pochybnosti obhajoby je sám fakt, jakého charakteru (odsuzujícího) je rozhodnutí soudu, čímž byl postup orgánů přípravného řízení objektivizován“. Obhajoba z toho dovozuje, že za „objektivizaci“ postupu policie a státního zastupitelství a soudu při odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu je považován následný odsuzující rozsudek bez splnění dalších zákonných podmínek pro nařízení a prodloužení odposlechu. Toto poslední tvrzení je však naprosto vytrženo z kontextu, neboť soud I. stupně přiléhavě a podrobně odůvodňuje, proč považuje odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu a prostorové odposlechy za důkaz zákonný, získaný zákonným způsobem.
19. Prvý soud se při posuzování použití odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a prostorového odposlechu především vypořádal s tím, že nebylo možno získat důkazy způsobem jiným, tudíž nebyla porušena zásada *subsidiarity* použití tohoto důkazního prostředku. Rovněž soud II. stupně je přesvědčen, že informace o probíhající trestné činnosti první soud nemohl čerpat z výpovědi svědků, neboť někteří ze svědků, kteří by mohli validní informace podat, sami měli dost důvodů k tomu, aby nevypovídali pravdu, popřípadě vypovídali vyhýbavě. Soud II. stupně tu má na mysli především vystoupení svědků K██████████, H██████████, Š██████████, U██████████, kteří, ač se věci přímo vnitřně účastnili, vypovídali velmi nekonkrétně a neochotně, vědomi si problematičnosti svého předchozího jednání a nejistoty svého postavení v případě, že vypoví o okolnostech, na které jsou dotazováni, konkrétně a popřípadě, když o nich vypoví pravdu. Obžalovaní Ing. B██████████, L██████████, T██████████ a zástupce právnické osoby Ing. O██████████ se pak omezili na svá vlastní tvrzení a orgánům činným v trestním řízení neprezentovali nic jiného než každý svoji vlastní verzi děje, které se v dokazování v trestním řízení všechny ukázaly jako pravdě velmi vzdálené. Soud prvního stupně také plným právem odmítá použít účetnictví jako klíčový důkaz ve věci, neboť samozřejmě podstata trestné činnosti, která je posuzována, spočívá v něčem naprosto jiném než správnosti či nesprávnosti účetních dokladů. U posuzované trestné činnosti se v první řadě nejedná o to, za jak vysokou částku byla stavba, o níž jde, postavena, zda bylo „ušetřeno“ ze státních prostředků, či zda bylo naopak „plýtváno“ státními prostředky, jde u ní o to, zda výběrové řízení na zhotovitele stavby

proběhlo regulérním způsobem, zda bylo ovlivňováno ve prospěch jednoho z účastníků na úkor účastníků jiných.

20. Soud I. stupně pak s plnou důvodností zmiňuje i ztížený přístup orgánů činných v trestním řízení do prostředí, v němž se trestná činnost odehrávala, neboť šlo o uzavřené pracoviště, trestná činnost měla být páčána a byla páčána lidmi, kteří měli těsné pracovní kontakty v pro veřejnost uzavřeném prostoru. Soud I. stupně příleňavě odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 5Tdo 595/2018 a 5Tdo 1263/2017. Zejména druhé z rozhodnutí zmiňuje u veřejných zakázek a soutěží, které jsou s nimi spojeny, *skrytost a dlouhodobost jednání pachatelů, větší počet subjektů, které jsou zájmově zapojeny do takového jednání, povahu chráněného zájmu a nemožnost získat důkazy jiným způsobem (mimo jiné právě s ohledem na „mlčení“ svědků, což vyplývá z charakteru trestné činnosti).*
21. Soud I. stupně se důsledně a správně vypořádal i s tím, že byly splněny materiální podmínky pro odposlech a záznam telekomunikačního provozu a pro jeho prodlužování. Důvodně je hovořeno o tom, že z počátku má policie a státní zástupce, rovněž stejně je na tom i soud, který odposlech povoluje a prodlužuje, jen omezené *pensum* informací, omezené možnosti, aby bylo naprosto detailně formulováno podezření z konkrétního jednání, ohledně konkrétní trestné činnosti vůči konkrétním osobám. Tedy není možno, jak to obhajoba nyní činí, poukazovat jen na to, co se následně před soudem prokázalo nebo neprokázalo, opomíjet přitom okruh informací, které měly policie, státní zastupitelství a soud v době, kdy byl odposlech nařizován nebo prodlužován. Je zřejmé, že se v závislosti na vývoji situace mohl měnit okruh podezřelých, mohl se vyvíjet pohled na konkrétní jednání, jímž byla trestní činnost páčána, mohl se vyvíjet i pohled na právní kvalifikaci jednání.
22. Nicméně v této nynější věci je důležité, že policie, státní zastupitelství a soud rozhodovaly o odposleších za situace, kdy již v předchozím období probíhalo výběrové řízení na I. etapu stavby v [REDACTED] oboře. Již souvislosti s touto stavební činností bylo spojeno konkrétní podezření, že dochází k páčání trestného činu podle § 256 tr. zákoníku (který je uveden v § 88 odst. 1 tr. řádu, jako trestný čin, pro něž lze povolit odposlech bez ohledu na výši trestní sazby). Kromě toho je také faktem, připouští to ostatně i obžalovaný B [REDACTED], že v počátcích se jednalo o použití financí z Evropských fondů, tedy mohlo by dojít k zásahu do finančních zájmů Evropské unie. Je méně důležité, že trestná činnost podle § 256 tr. zákoníku se měla týkat jiného avizovaného jednání, pro které bylo důvodné podezření, tedy toho, že společnost E [REDACTED] a.s. v první etapě poddimenzovala cenovou nabídku s tím, aby následně mohla získat vyšší zisk z provedení díla prostřednictvím uplatňovaných tzv. „víceprací“ (k dodatečné dohodě o navýšení ceny díla nakonec skutečně došlo, nicméně orgány činné v trestním řízení z tohoto faktu nebyly schopny vyvodit trestní odpovědnost konkrétních osob). Výslovně je třeba zdůraznit, že povolení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu pro trestný čin podle § 256 tr. zákoníku přitom nelze omezit pouze na dobu trvání zadávacího řízení, neboť je zřejmé, že podstatné informace ke spáchanému trestnému činu mohou pachatelé sdělovat časově i po jeho dokonání a dokončení řízení.
23. Pokud policie nebo státní zastupitelství v období mezi první a druhou etapou stavby v nynějším případě zjistily skutečnosti zakládající důvodné podezření ze spáchaní trestného činu dle § 256 tr. zákoníku (které se následně více než plasticky potvrdilo – jak již uvedl soud I. stupně v důvodech napadeného rozhodnutí - jen v tomto celkovém kontextu lze jeho obhajobou opakovanou větu vykládat), byly všechny důvody pro to, aby byli obžalovaní odposloucháváni na základě opatření, která krajský soud vydal na základě návrhu státního zástupce, který zase vycházel z podrobného návrhu Policie ČR. Soud II. stupně k tomu připomíná rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 8Tdo 109/2014 z něhož plyne, že *použití záznamu telekomunikačního provozu jako důkazu v jiné trestní věci nebrání skutečnost, že se řízení, v němž byl odposlech a záznam proveden, již nekoná, že se právní kvalifikace skutku změnila, popřípadě se trestná činnost v dalším řízení neprokázala.* V posuzovaném případě je

naprosto zásadní, že v době, kdy byl povolen odposlech a záznam telekomunikačního provozu, bylo na světě konkrétní podezření ze spáchání trestné činnosti, při jejímž šetření lze odposlech a záznam telekomunikačního provozu povolit. Ve světle rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 11Tdo 638/2018 pak *není porušením žádného zákonného ustanovení to, že se provedenými odposlechy podaří zdokumentovat až následně probíhající trestnou činnost, nikoli skutek, o němž měl orgán činný v trestním řízení prvotní poznatky*. Postup státního zastupitelství, policie a soudu tedy v žádném případě nebylo „*fishing expedition*“, neboli „*rybaření*“, jak se obhajoba snaží prokazovat. Naopak, byla do důsledku naplněna litera zákona, byl respektován požadavek Nejvyššího soudu vyslovený v usnesení sp. zn. 7Tdo 1217/2016 o tom, že *poznatek orgánů činné v trestním řízení o spáchání trestného činu musí předcházet vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu*. Soud II. stupně proto stojí za prvním soudem v jeho závěru, že informace z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu jsou důkazem získaným řádně a lze je plně v nynějším trestním řízení použít.

24. Jestliže je namítán nedostatek odůvodnění opatření Krajského soudu v Praze, pokud jde o povolení záznamu a odposlechu telekomunikačního provozu a pokud jde o jeho prodloužení, tady je nutno připustit, že obhajoba má pravdu v tom, že Krajský soud v Praze nevěnoval příliš pozornosti obsahu podkladů, které získal od státního zástupce k návrhu na vydání příkazu k odposlechu, případně k jeho prodloužení, že nevěnoval příliš pozornosti informacím plynoucím ze zpráv policie, neboť nedokázal včas zareagovat na některé změny, k nimž mezitím došlo v průběhu přípravného řízení, na to ostatně příležitostně poukazují jednotlivá odvolání jednotlivých obžalovaných. Prvý soud však v tomto kontextu stejně příležitostně a důvodně zmiňuje formálně materiální přístup Ústavního soudu k tomuto problému, ostatně prakticky stejný přístup volí Ústavní soud ve vztahu k nedostatkům, které se vyskytují v soudních příkazech k domovní prohlídce. Z rozhodnutí Ústavního soudu Pl. ÚS 47/2013 a I. ÚS 1694/17, je zřejmé, že Ústavní soud bazíruje především na dodržení zásady tzv. „trojí kontroly“, tedy, že materiálně i věcně správný musí být postup jak policejního orgánu, tak následující postup státního zástupce a následující postup soudu. V postupu těchto orgánů *musí být materiálně podložena neodkladnost nebo neopakovatelnost i musí být zvažována subsidiarita takového postupu, který vede k vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu. Tento příkaz tedy podléhá trojí postupné kontrole policie, státního zástupce a soudu, pokud některý z těchto článků postupuje nedostatečně při formálním odůvodnění svého rozhodnutí, je třeba posuzovat, zda materiálně byly splněny předpoklady k vydání opatření, jímž byl založen odposlech a záznam telekomunikačního provozu, ať již jde o jeho nařízení nebo prodloužení*. Soud I. stupně právem poukazuje na to, že v celkovém kontextu postupu těchto tří orgánů došlo k řádnému přezkoumání podmínek pro takový postup a k řádnému a zákonnému nařízení odposlechu nebo jeho prodloužení. Více k tomu nemá soud II. stupně co dodat.

25. Soud prvního stupně do všech důsledků postupoval podle § 2 odst. 5, 6 tr. řádu, když provedené důkazy hodnotil nejen jednotlivě, nýbrž i ve vzájemných souvislostech. Právě tento poslední aspekt je velmi důležitý při posouzení celé záležitosti, neboť obhajobě, jak naznačuje ve svých odvoláních, by se samozřejmě hodilo, kdyby soud prvního stupně posuzoval důkazy izolovaně a zcela pominul kontext, který je velmi důležitý, neboť právě hodnocení důkazů souhrnně a v kontextu dává celé věci objektivní a naprosto pravdivý rozměr. Všechny provedené důkazy pak soud prvního stupně ve smyslu § 125 odst. 1 tr. řádu rozepsal co do jejich obsahu, zabýval se úvahami, jimiž se řídil při hodnocení důkazů, popsal závěry, k nimž dospěl, tyto jsou pečlivě a zevrubně odůvodněny. Soud druhého stupně může v celku zcela odkázat na to, co v odůvodnění napadeného rozsudku první soud uvádí, nicméně, vzhledem k odvolacím námitkám, bude třeba některá tvrzení a některé argumenty, které se vyskytují v odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně, opakovat, některé rozvést. Předem je třeba konstatovat, že neodpovídá skutečnosti, co obžalovaní ve svých odvoláních uvádí, tedy, že soud prvního stupně hodnotil jen důkazy v jejich neprospěch a nezaobíral se těmi, které v jejich neprospěch nevznívají. Jestliže z hodnocení důkazů vzešel rozsudek odsuzující a obžalovaní s tímto nejsou spokojeni, není jejich právem se v odvolacím řízení domáhat odlišného

hodnocení důkazů za situace, kdy k tomu není důvod, nejsou podmínky a není podklad v provedených důkazech. Nespokojenost obžalovaných s výsledkem sporu rozhodně nezakládá povinnost odvolacího soudu, aby k hodnocení dokazování přistupoval jiným způsobem, než jak učinil soud prvního stupně. Soud druhého stupně se naopak ztotožňuje se všemi základními a podstatnými závěry, které první soud učinil.

26. Odvolací soud již uvedl, že považuje informace získané z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a prostorového odposlechu za spojnicí a osu, kolem níž se soustředí ostatní klíčové důkazy. Informace získané z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a prostorového odposlechu je možno v drtivé většině obsahu hodnotit jako věrohodné, neboť jsou podporovány informacemi získanými z listin a svědeckých výpovědí. Není přitom možno argumentovat tím, že údaje z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a prostorového odposlechu věrohodné nejsou, že se jedná o fantazii obžalovaného T [redacted], neboť kvantitativní položky v nich obsažené se mění a neodpovídají výslednému stavu. Celý projekt, zadávací řízení a následná realizace procházely totiž vývojem a obžalovaný T [redacted] neměl možnost rozhodovat sám a bez kooperace s dalšími osobami, nicméně obžalovaný byl seznámen s věcí a na ní účasten tak, že podstatné skutečnosti jím sdělované se následně, ve světle dalších důkazů, ukazují jako reálné.
27. Soud prvního stupně se nejprve oprávněně soustředil na období měsíců října 2015 až ledna 2016, kdy evidentně došlo k navázání kontaktů mezi budoucími aktéry trestné činnosti, jež je projednávána. Obžalovaný B [redacted] v odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu z 8. 10. 2015 mluví o tom, že budovatelem II. etapy projektu bude společnost E [redacted], jiný výklad jeho slov možný není. Na to konto se pak koná schůzka mezi obžalovaným B [redacted] a vedoucími činiteli E [redacted] a společnosti V [redacted] a.s., děje se tak ke dni 10. 12. 2015. O tom svědčí jednak hovory obžalovaného Ing. B [redacted], jednak následný hovor obžalovaného T [redacted] z 10. 12. 2015. Soud prvního stupně správně uzavírá, že nebylo jiné příležitosti, než výstavba II. etapy zabezpečení svahů na [redacted] přehradě, kdy spolu jednaly a pracovaly shora uvedené tři subjekty, tedy L [redacted] (dále jen L [redacted]), E [redacted] (dále jen E [redacted]) a V [redacted] (dále jen V [redacted]). Tento závěr vidí soud druhého stupně jako nepochybný, protože následný vývoj dává těmto tvrzením hmatatelně zapravdu. Soud prvního stupně se pevně mohl opřít v této záležitosti i o výpověď svědka V [redacted]. Ten jasně řekl, že ve vztahu k II. etapě oceňovali a konkretizovali (místo, materiál, technické řešení, cena), spolu s obžalovaným T [redacted], technické řešení díla ještě hluboko před tím, že než bylo „vysoutěženo“. Svědek V [redacted] rovněž potvrzuje, že vedení E [redacted] (zejména Ing. O [redacted], generální ředitel), o celé záležitosti věděl.
28. Na tomto místě třeba zdůraznit, že pokud za E [redacted] jednal obžalovaný T [redacted] jako její zaměstnanec s vědomím a požehnáním vedení společnosti, popřípadě i bez takového požehnání, tedy, jinými slovy, je evidentní, že ředitel Ing. O [redacted] věděl o aktivitách obžalovaného T [redacted] ve prospěch společnosti, věděla o nich svědkyně H [redacted], jedna z členek jejího vedení, tím pádem prostřednictvím jednání obžalovaného T [redacted] je založena trestní odpovědnost společnosti, pokud se takovým jednáním dopouští trestní činnosti, bez ohledu na to, zda vedení společnosti bylo dopředu obeznámeno a srozuměno naprosto s každým jediným jeho krokem (postačuje obecné vědomí o účelu jeho jednání a jeho nezákonné formě). Bylo totiž na vedení společnosti, aby obžalovanému T [redacted], pokud by skutečně chtělo, aby společnost zůstala v této záležitosti čistá, zamezilo v jeho dalším počínání. Tolik k námitkám vzneseným zástupcem společnosti Ing. O [redacted] o tom, že jednání obžalovaného T [redacted] byla v podstatě jeho „soukromá iniciativa“, toto tvrzení se prokázalo jako účelové, doslova lživé, tak tomu skutečně nebylo.

29. K navázání kontaktů mezi budoucími aktéry stavby druhé etapy v prosinci 2015 až lednu 2016 a v podstatě i k následně popisovaným krokům, je třeba zdůraznit, že až 17. 3. 2016 byla uzavřena oficiální smlouva mezi V a L o tom, že V bude dílo projektovat, až v červnu 2016 byly známy (a to jen omezenému okruhu osob) finální rysy projektu, zejména konečný způsob technického řešení, až v srpnu 2016 byla vyhlášena zakázka na II. etapu stavby a až v září 2016 došlo k uzavření smlouvy mezi společností E a společností S. To soud druhého stupně zdůrazňuje záměrně, aby bylo patrné, že obžalovaný Ing. B a T, velmi dlouho před zmíněnými daty směřovali k tomu, aby společnost E vyhrála zakázku, obžalovaný Ing. B tomu poskytl tu největší podporu, obžalovaný T vyvinul to největší úsilí, aby se tak stalo. Zde je na pořadu dne vypořádat s další účelovou a nepřiléhavou, mnohokrát opakovanou, námitkou obhajoby, že o vítězi soutěže rozhodovala v podstatě „jen“ nejnižší nabídková cena, tudíž obžalovaní neměli možnost výsledek soutěže nijak ovlivnit. Nutno předeslat, že soud prvního stupně skutkově i právně uzavřel tak, že jejich jednání při ovlivnění výběrového řízení bylo pokusem, nikoliv dokonáním trestným činem, proto je nutno nahlížet na věc tak, že pokud obžalovaní vyvinuli mimo zákonné hranice nezákonnou snahu, aby nakonec vítězem soutěže byla společnost E, naplnili všechny znaky skutkové podstaty pokusu trestného činu, který jim byl kladen za vinu, jak bude ještě rozvedeno dále.
30. V dalším časovém harmonogramu je třeba zmínit to, že oba obžalovaní, tedy L, T a Ing. M, B hovoří i v dalších telefonních hovorech stejným jazykem a zmiňují stejné skutečnosti, což svědčí o tom, že jednají ve srozumění a shodě. Obžalovaný T 21. 12. 2015 sděluje, že jede k Ing. B, vyjde „to“ na „dvě kila“ a je „to velké 3 km“. Dne 5. 1. 2016 Ing. B říká, že „to“ bude stát 200 mega, bude „to“ dělat V (zcela evidentně však jde o V) a že chce dvě výběrová řízení kvůli rozdělení ceny (tedy, ač sám účelově tvrdí opak, evidentně byl zběhlý v pravidlech a normách, jimiž se výběrové řízení řídilo). Oba obžalovaní nepochybně mluví o II. etapě výstavby, tím spíše, že z výpovědi svědka K je zřejmé, že za společnost V pro společnosti V pracoval na projektu již od ledna 2016, což plyne i jeho poznámek nakonec i z vyjádření obžalovaného T z 26. 1. 2016, kdy tento uvádí do telefonu, že má práci s projektanty II. etapy a rozebírá technické řešení zdi (již v předchozích hovorech hovoří o stříkaném betonu, kamenné stěně sítích).
31. Na tomto místě si soud druhého stupně dovolí udělat menší odbočku. Obhajoba opakovaně ve svých argumentech zdůrazňovala, že metoda, která byla nakonec použita, je levnější, než metoda tzv. betonových prefabrikátů, že dokonce metoda betonových prefabrikátů by umožňovala zhotoviteli větší zisky a větší možnosti navyšovat, z důvodu prováděných prací, cenu díla. Mimo zorné pole obhajoby však záměrně zůstává skutečnost, že již v rámci I. etapy mohla společnost E využívat lom v oboře, z něž mohla získávat kámen podstatně levněji, než by byli schopni získávat kámen ostatní účastníci zadávacího řízení, tím spíše, že náklady na dopravu tohoto kamene, nebyly tak vysoké, jako v případě ostatních účastníků soutěže, kteří by museli materiál dopravovat z větší vzdálenosti. Tato úvaha soudu druhého stupně je podporována jednak tím, že z obžaloby a obsahu spisu Okresního soudu v Kladně sp. zn. 4 T 59/2021 plyne, že obchody mezi E a L založené na tom, že E využívala lom v oboře a kámen z něho, probíhaly již v rámci realizace I. etapy projektu. Tedy, jak obžalovaný Ing. B, tak obžalovaný T počítali s tím, že stejná spolupráce bude probíhat i nadále. Soud druhého stupně poukazuje na telefonní hovor obžalovaného Ing. B z 10. 11. 2015, kdy tento výslovně mluví o lomu, obžalovaný T pak rozebírá lom v souvislosti s kamenem jako materiálem na II. etapu v hovoru z 11. 1. 2016. Odvolací soud zdůrazňuje, že neporušuje *presumpci nevinny* v jiné trestní věci, nepředjímá rozhodnutí ve věci Okresního soudu v Kladně sp. zn. 4 T 59/2021, hovoří pouze o těch skutečnostech, které jsou připouštěny v podstatě všemi, že z lomu v oboře bylo těženo kamení, které pak bylo poskytováno společnosti E na stavbu v rámci I. etapy projektu za příznivou cenu. Pokud pak v rámci odposlechů hovoří obžalovaní Ing. B a obžalovaný L

T[ ] o použití kamene na II. etapu projektu, je možno uzavřít, že společnost E[ ] měla mít i v rámci i II. etapy tuto výhodu. Tento závěr je pravdivý o to více, že na č.l. 1355 spisu se nachází listina z 23. 3. 2017 podepsaná obžalovaným Ing. B[ ], v níž k dotazu jiného soutěžitele firmy S[ ] s.r.o. uvádí, že se nepodařilo získat povolení k znovu otevření místního lomu a z tohoto důvodu bude použit kámen z lomu [ ], který odpovídá specifikaci a požadavku zadavatele. Soud druhého stupně, aby přešel dalším sofistikovaným námitkám, nepolemizuje s první částí vyjádření, že se: „...nepodařilo získat k povolení otevření lomu“, to je holý fakt, nicméně přesto bylo v rámci I. etapy kamení z tohoto lomu těženo a poskytováno společnosti E[ ] a oba obžalovaní plánovali, že to tak bude i ve II. etapě. Koneckonců to plyne i z dalších telefonních hovorů obžalovaného L[ ] T[ ]. Pro ostatní soutěžitele tak zbývala pouze možnost dopravovat kámen z lomu [ ], který je podstatně vzdálenější. Soud prvního stupně nezahrnul tuto výhodu mezi výhody, které E[ ] trestně relevantně vytýká ve skutkových zjištěních, soud druhého stupně tuto skutečnost rozebírá jen k prokázání toho, že mezi obžalovanými – Ing. B[ ], L[ ] T[ ] a E[ ] existovaly velmi těsné zájmové vztahy již v říjnu 2015 a že v této době se obžalovaný T[ ] rozhodně v [ ] teprve „nerozkoukával“, jak je v jeho odvolání tvrzeno a že společnost E[ ] měla zájem na zvolení nakonec použitého technického řešení z důvodu výhod pro ni z něj plynoucích.

32. Z výpovědi svědka H[ ] a svědka K[ ] pak soud prvního stupně správně dovozuje, že projektanti společnosti V[ ] a zástupci společnosti V[ ] a.s. pracovali na projektové dokumentaci již od ledna 2016, podstatně dříve, než společnost V[ ] a.s. vyhrála výběrové řízení na tvorbu projektu. Soud prvního stupně toto správně zahrnul do popisu skutkových zjištění ve skutkové větě, aniž by z toho učinil další „útok pokračujícího trestného činu“, jak namítá obhajoba. Nicméně tyto záležitosti bylo třeba zmínit, aby bylo zřejmé, že obžalovaný Ing. B[ ] ignoroval pravidla, kterými se měl řídit, ignoroval, že ještě neproběhlo výběrové řízení na tvůrce projektu, stejným způsobem samozřejmě postupoval, i pokud šlo o realizaci samotné stavby, to vyplývá z každého jeho kroku, který je zde popisován. Bez významu pak není ani to, že společnost V[ ] a.s. neměla potřebné odborné kapacity na zpracování dokumentace, musela využít služeb subdodavatele společnosti V[ ] (v kontextu s tím je třeba následně hodnotit i ryzí účelovost dalšího spojení E[ ] se S[ ], o němž bude pojednáno dále), tedy obžalovaný Ing. B[ ] postupoval při výběru projektanta naprosto neúčelně a svévolně.
33. O tom, že řídicí osobou byl právě obžalovaný Ing. B[ ], svědčí též následně jeho schůzka z 10. 3. 2016 v [ ] kavárně, kterou uskutečnil se svědkem U[ ], významným zástupcem společnosti S[ ]. Obě osoby na této schůzce v žádném případě nerozebírají zvěř, myslivost, lov, jak posléze tvrdili před orgány činnými v trestním řízení, rozebírají technické řešení stavby II. etapy přehrady na [ ], mluví o tom, že projekt bude dělat společnost V[ ] (I. etapu projektovala prokazatelně společnost jiná), mluví o tom, že společnost E[ ] bude uskutečňovat stavbu ve sdružení se společností S[ ]. Soud druhého stupně jen odkazuje na to, co již bylo uvedeno shora, že v této době dosud nebyl řádně „vysoutěžen“ a znám ani projektant, nebylo oficiálně zvoleno technické řešení, nebylo známo, kdo soutěž vyhraje, ani že dojde k nějakému sdružení mezi společnostmi E[ ] a S[ ]. Soud druhého stupně uvádí, že pokud první soud dovozuje, že řídicí osobou ve vytváření struktur budoucích účastníků projektu, byl obžalovaný Ing. B[ ], uvažuje zcela správně, když toto je podloženo právě rozvedenými důkazy.
34. Další neuralgickým bodem projektu, jeho realizace, byla otázka, kdo provede zaměření míst, na nichž měla stavební akce probíhat. Obžalovaný T[ ] vyvinul nebývalé úsilí k tomu, aby to byla společnost E[ ]. Z jeho telefonátů v rozmezí od 22. 3. 2016 až 8. 4. 2016 plyne, že se sešel s projektanty II. etapy, že se sešel s geodety, kterým řekl, že potřebuje „nafouknout výměř“ že plánuje „dohodu“ s projektanty. Z jeho vyjádření do telefonu je rovněž patrné, že o tomto všem byl informován i Ing. O[ ], šéf společnosti E[ ]. Obžalovaný T[ ] totiž v okamžiku, kdy zjistil,

že by projektové zaměření mohla dělat jiná společnost než E, telefonoval Ing. O, dále svědkům M a J. Následně pak byla společnost E oficiálně požádána V, aby udělala zaměření na místě. O tom svědčí jednak objednávka geodetického měření ze 4. 5. 2016, jednak fakt, že společnost E skutečně zaměření provedla. Že řídicí osobu při nakládání s projektovým zaměřením byl obžalovaný T, vyplývá z jeho hovorů s Ing. V, kdy jednak má jet k němu a „dirigovat si“ měřiče i projektanty, jednak ho svědek V žádá o povolení, aby mohli výsledky zaměření zaslat společnosti V. Z těchto skutečností vyplývá absurdita celé situace, kdy společnost, která provedla geodetické zaměření, budoucí vítěz soutěže, není uvedena v projektové dokumentaci, jako ta která zaměření provedla (toto samozřejmě není náhoda), následně jsou z její strany výsledky zaměření prakticky blokovány až do té doby, než obžalovaný T „povolí“, aby byly poskytnuty projektantovi. Tedy budoucí vítěz soutěže a soutěžitel více méně ovlivňuje, kdo geodetické zaměření provede, zamlčí skutečnost, že to byl on sám, kdo je provedl, následně rozhoduje o tom, kdy a v jaké podobě poskytne tyto výsledky projektantovi. Svědek K přitom zcela jasně řekl, že jako projektantovi mu lépe vyhovovalo, kdyby geodetické zaměření provedla jeho společnost V, že tato měla k tomu možnosti i prostředky. Způsob provedení zaměření měl však zjevně sloužit jiným zájmům, než byl zájem projektanta na zpracování projektové dokumentace.

35. Obžalovaný T se přitom účastnil každého jednání odborné komise, která rozhodovala pod předsednictvím obžalovaného Ing. B o tom, jak bude probíhat výběrové řízení a realizace II. etapy projektu, přičemž obžalovaný T je zástupcem společnosti, která chce „vysoutěžít“ realizaci stavby. Prvý soud na tuto skutečnost správně poukazuje, tedy i v tomto ohledu byla řídicí činnost při páchaní trestné činnosti ze strany obžalovaného Ing. B naprosto rozhodná, že umožnil budoucími soutěžiteli, aby jednak sledoval celý budoucí projekt, ovlivňoval ho, připravoval si půdu pro své budoucí vítězství prostřednictvím vytváření konkrétních podmínek (zhotovení projektu, volba technického řešení, časový harmonogram), aby soutěž vyhrál.
36. Důležitým jednáním odborné komise je jednání z 24. 5. 2016, kde byla představena první zpráva o rozpracovanosti z 18. 5. 2016, kterou vypracoval projektant, svědek K. V rozmezí od 31. 5. 2016 do 6. 6. 2016 pak následuje celá řada telefonátů obžalovaného T se svědkem M a svědkem H, z těchto vyplývá, že podle obžalovaného se na odborné komisi všichni „zděsili“ kvůli tomu, že projektanti volili technické řešení realizace stavby prostřednictvím betonových prefabrikátů. Obžalovaný T říká, že: „...on ví, co přesně tam má být...“, že: „...projektanti to pojebali, zítra má je na podniku, vezme rákosku..“, že: „...stáhli zprávu o rozpracovanosti, aby to nedělalo zlou krev...“, že: „...dostal pověření od B, že dají návrh, který on jim dal...“. Dále rozebírá technické řešení projektu, mluví o síti, stříkaném betonu, kamení. Soud druhého stupně nepochybuje o tom, že projektant není ten, kdo rozhoduje, jak bude projekt finálně vypadat a jak bude stavba ve skutečnosti realizována, že o tomto rozhoduje objednatel, tedy investor. Soud prvního stupně o tom taky nepochybuje, což je mu obhajobou podsouváno, nicméně oprávněně zdůrazňuje, že pokud jsou na stavbě využity státní prostředky, tedy veřejné zdroje, má být tím, kdo rozhoduje o podobě projektu a realizaci stavby investor, za jehož činnost odpovídá obžalovaný Ing. B (způsob řešení má být vybírán z hlediska ceny, technického řešení, ne z toho hlediska, co nejlépe vyhovuje předem vybranému zvýhodněnému zhotoviteli), nikoliv tedy obžalovaný T, za společnost E, která je budoucím soutěžitelem a budoucím vítězem soutěže. Soud druhého stupně zdůrazňuje, že právě popsany moment a důkazy, které byly rozepsány, potvrzují, že hlavní slovo při vytváření projektové dokumentace a volbě technického řešení měla společnosti E prostřednictvím obžalovaného T za patronace obžalovaného Ing. B za investora. Obžalovaný T rozhodně nemluví s projektanty jako zprostředkovatel, ale jako člověk, který je sebevědomě kárá a diriguje jejich následnou činnost z pozice rozkazu a moci jemu svěřené ze strany obžalovaného Ing. B. To je

neoddiskutovatelný fakt z právě zmíněných důkazů vyplývající, ty nejde vyložit jinak, jak se obhajoba snaží.

37. Z výpovědi svědka K [redacted] a z té skutečnosti, že to byl právě on, kdo policii poskytl obsah první zprávy o rozpracovanosti, je zřejmé, že tato zpráva měla zůstat veřejnosti skryta, k tomu možno zopakovat slova obžalovaného T [redacted], že: „...stáhli zprávu o rozpracovanosti, aby to nedělalo zlou krev“ (odposlech z 1. 6. 2016). Svědek H [redacted] zástupce Chráněné krajinné oblasti [redacted] pak zcela zřetelně vypovídá, že jejich požadavkem nebylo zvolení určitého technického řešení, že o tom rozhodoval investor sám, tedy není pravdou to, co uvádí obžalovaný Ing. B [redacted] a zástupce společnosti E [redacted] a.s. Ing. O [redacted], že způsob technického řešení byl zvolen v návaznosti na požadavky ze strany Chráněné krajinné oblasti [redacted], aby bylo učiněno zadost ekologickým požadavkům na projekt.
38. Obžalovaný T [redacted] si byl perfektně vědom, že jeho kroky, které v přípravě stavby činí, jsou v rozporu se zákonem a že za ně může nést trestní odpovědnost. O tom svědčí jeho vyjádření z 27. 4. 2016, kdy říká, že: „...ví, že může jít do kriminálu...“, o tom svědčí i to, co řekl 5. 4. 2016 Ing. O [redacted], že „...není dobré, když se kolem toho motá více lidí...“, tedy nejenom obžalovaný T [redacted], ale i vrcholný zástupce společnosti E [redacted], byli informováni o tom, že je do přípravy výběrového řízení neregulérně zasahováno ze strany E [redacted], budoucího soutěžitele a zhotovitele. Obhajoba se pak snažila po celou dobu řízení jednání obžalovaného T [redacted] vykládat jako naplnění institutu „předběžných tržních konzultací“ podle současného ustanovení § 33 zákona o zadávání veřejných zakázek. Soud druhého stupně, ve shodě s prvním soudem, k tomu uvádí, že předběžné tržní konzultace musí být transparentní a musí poskytovat rovnou příležitost účastnit se na nich všem možným budoucím soutěžitelům. V tomto případě byla poskytnuta výhoda účasti na přípravě a tvorbě projektu a zadání do veřejné soutěže pouze jednomu ze soutěžitelů, a to společnosti E [redacted], tedy o předběžné tržní konzultace ani vzdáleně nešlo. Na dokreslení je třeba zmínit výpovědi svědků K [redacted] a H [redacted], z nichž plyne, že obžalovaný Ing. B [redacted], jim představil obžalovaného T [redacted] jako technického poradce, když od počátku nevěděli, že se jedná o člověka ze společnosti E [redacted], tedy budoucího soutěžitele. Když to později svědek H [redacted] zjistil a vyjádřil nad tím pochyby, obžalovaný Ing. B [redacted] mu na to řekl, že: „...takhle se staví v [redacted]...“. Obžalovaný T [redacted] tedy byl ten, kdo měl zasahovat do projektu a přípravy realizace stavby, obžalovaný B [redacted] byl s tímto srozuměn a podporoval to, oba si byli vědomi, že pokud společnost E [redacted] se od počátku podílí na tvorbě projektu, na nacenění, zvolení technického řešení stavby, navíc nebyly pochybnosti o tom, že bylo zvoleno takové technické řešení, aby bylo pro E [redacted] a.s. výhodnější – o tom již bylo dostatečně pojednáno shora, pak byly cíleně vytvářeny podmínky proto, aby i následně nabídnutá cena ze strany E [redacted] a.s. byla v soutěži nejnižší.
39. O tom, že obžalovaný T [redacted] měl snahy i ambice ovlivňovat i okruh soutěžitelů svědčí jeho telefonáty z 3. 6. a 29. 6. 2016. V nich hovoří, že: „...chce v soutěži 6 až 7 firem, ty nedají menší cenu...“, následně pak mluví o: „...zúžení kvalifikace na 4 až 5 hráčů“. Jeho obava ze strany malých firem je zřetelně vyjádřena v telefonátu z 25. 10. 2016, kdy přímo říká, že: „...se může stát, že nějaký rapl to podstrelí...“. To plyne i z jeho hovoru z 27. 12. 2016 a 4. 1. 2017, kdy komentuje jednoho ze soutěžitelů, který následně vypadl na kvalifikačních předpokladech, společnost S [redacted]. Jednak ji komentuje tak, že ji „nezná“ a „nikdo s ní nejednal“, posléze vyjadřuje nefalšovanou radost, že tato společnost nadále v soutěžit účastna nebude. Tyto poznatky je třeba dát do kontextu s výsledky jednání komise pro otevírání obálek v zadávacím řízení ke dni 29. 9. 2016, kdy se ukázalo, že podmínky soutěže byly nastaveny tak přísně, že je splňovala jedna jediná firma E [redacted], budoucí vítěz, která je díky referencím L [redacted] měla splněny již předem.
40. V rozmezí od 27. 6. 2016 do 13. 7. 2016 obžalovaný T [redacted] sděluje projektantovi svědkovi K [redacted] a svědku H [redacted], jak mají kvantitativně vypadat jednotlivé položky projektu stavby,

kteřá je připravována. Je naprosto neoddiskutovatelné, že svědku H [redacted] diktuje, jaké má být použito množství ornice, hydro osevu, dubu, hovořív o tom, jak mají být dlouhé kotvy, jaká má být vrstva betonu, přitom nezastívá, že tyto položky potřebuje nadhodnotit, polemizuje s rozpočtem díla, rozhodný pro něj není objem pracív a služeb a jejich cena, ale co největší navýšení ceny díla, avšak s tím, že tato cena na druhé straně zároveň nesmív s cenou I. etapy převýšit určitou částku. Obžalovaný T [redacted] se svědkem H [redacted] dohaduje, jaká by měla být výsledná cena projektu, chce, aby se: „...to motalo“ kolem 240.000.000 Kč, s tím, že 180.000.000 Kč, bude podle něj vítězná cena. V tomto kontextu je třeba hodnotit poznámky a vyjádření svědka K [redacted], že k žádosti obžalovaného T [redacted] byl ochoten navýšit cenu na cca 215.000.000 Kč, na více ne, byl si přitom vědom toho, že obžalovaný T [redacted] schválně položky, pokud jde o délku kotev, množství betonu a jeho sílu, účelově navyšuje. Pokud obhajoba tvrdila, že účast obžalovaného T [redacted] spočívala pouze v tom, že se do telefonu chvástal, že má o všem pouze: „...nepřesné informace“, toto není pravdou, jestliže jde o „chvástání“ – proč dostatečně rozebral již prvý soud. Pokud jde o odchylky v kvantitě jednotlivých položek, toto není rozhodné. Z hovorů obžalovaného T [redacted] ve vztahu ke svědkům K [redacted] a H [redacted] je zřejmé, že obžalovaný T [redacted] byl vedoucí osobou, je zřejmé, že on úkoloval je, nikoliv naopak, že výsledek druhé zprávy rozpracovanosti a následného projektu byl výsledkem aktivní účasti obžalovaného T [redacted], že pocházel z jeho hlavy, byť nebyl ve všech položkách realizován, co do množství a ceny, tak, jak si obžalovaný představoval a jak žádal. Tento závěr soudu prvého stupně není možno nijak zpochybňovat.

41. V souvislosti s předložením finální podoby projektu obžalovanému Ing. B [redacted] třeba konstatovat, že obžalovaný T [redacted] upozorňuje svědka H [redacted], že obžalovaný Ing. B [redacted] chce vidět projekt do 15. 7. 2016, že do té doby je na dovolené, obžalovaný K [redacted] pak chce vidět projekt s předstihem, evidentně proto, aby následně mohl do projektu zasahovat tak, jak bylo shora popsáno. V posledních dnech před předložením projektu Ing. B [redacted], je zřejmá horečná komunikace mezi ním a svědky H [redacted] a K [redacted], v nichž je v podstatě úkoluje jako své podřízené. Obžalovaný Ing. B [redacted] minimálně z koncové podoby projektu věděl, že požadavky vzešlé z jednání odborné komise z 24. 5. 2016 byly beze zbytku do projektu zapracovány. V této souvislosti je pak možno odmítnout i obhajobu obžalovaného T [redacted], že se nevyzná v práci na PC a proto se nemohl trestně činnosti dopustit popisovaným způsobem. Obžalovaný, T [redacted] během svých hovorů mluví o používání e-mailu, o naceňování v [redacted], které údajně zná dobře, používá při práci s PC úschovnu. Nakonec žádá, aby mu projekt byl zaslán na adresu kolegy B [redacted] do vnitřního prostředí obžalované E [redacted]. Znalosti obžalovaného T [redacted] v oblasti PC jsou tedy dostačující k provedení toho, v čem spočívá trestná činnost, pro niž před soudem stojí. Jestliže obžalovaný T [redacted] nechal zaslát projekt do společnosti E [redacted], znamená to, že tato obžalovaná byla jednak jeho prostřednictvím, neboť on jednal, jednak tím, že projekt společnost obdržela, srozuměna a seznámena s tím, co písemnost obsahovala. Není rozhodné, že nešlo o finální verzi projektu, rozhodné je to, že společnost E [redacted] a.s. jako budoucí soutěžitel jednáním svého zaměstnance, který si byl vědom nezákonnosti svého počínání, po celou dobu ovlivňovala podobu projektu, technické řešení, způsob realizace, cenu díla, toto jí bylo umožněno obžalovaným Ing. B [redacted] a nikdo jiný z budoucích soutěžitelů takové možnosti neměl.
42. Soudu prvého stupně je třeba přisvědčit i v závěru, že spojení mezi společnostmi E [redacted] a S [redacted] bylo čistě účelové, že se jednalo o tzv. „sňatek z rozumu“. O tom svědčí výstupy ze schůzky mezi obžalovaným Ing. B [redacted] a svědkem U [redacted], která se uskutečnila 1. 8. Z jejich hovoru plyne, že Ing. O [redacted] má dokumentaci, že chce U [redacted]: „...vodit jako slepého koně.“ Obžalovaný Ing. B [redacted] na to slibuje, že zašle společnosti S [redacted] projektovou dokumentaci k dílu. Jednak to svědčí o špatných vztazích mezi budoucími účastníky sdružení E [redacted], jednak je to, když je pominuta nezákonnost ze strany obžalovaného Ing. B [redacted] (on jako zadavatel přece nesmív seznamovat s projektovou dokumentací a cenovým plánem případného budoucího soutěžitele před zadáním soutěže), čirá absurdita, kdy zadavatel výběrového řízení posílá dokumentaci

budoucímu uchazeči, který „ještě ani není uchazečem“. Již v této fázi se však budoucí účastníci sdružení, budoucí spolupracovníci, *de facto* chovají jako konkurenti na trhu, společnost E ■ a.s. v podstatě staví překážky budoucímu účastníkovi sdružení S ■. O špatných vztazích mezi nimi konec konců mluví i svědkyně H ■, která je jednou z vedoucích osob ve společnosti E ■. To, že budoucí smlouva mezi těmito účastníky neobsahuje žádné podrobnější rozdělení prací, které budou provedeny, obsahuje pouze rozdělení „kořisti“ metodou „fify – fifty“, tedy 50% na 50%, celou záležitost jen dokresluje, účelem sdružení tedy bylo dělení zisku, nikoliv postup při realizaci díla. Svědci U ■, Š ■, H ■ prakticky nejsou schopni popsat, v čem měla praktická spolupráce mezi oběma společnostmi spočívat a jaká specifika měla ta či ona společnost z hlediska svých odborných a pracovních předností pro případnou odbornou realizaci díla. Nakonec, na to první soud též logicky poukazuje, byla E ■ schopna uskutečnit celé dílo sama bez účasti S ■.

43. Dne 24. 8. 2016 pak bylo vyhlášeno zadávací řízení, přičemž podmínkou prvního kvalifikačního kola, bylo, aby budoucí účastníci soutěže měli reference stavby v prvním ochranném pásmu vodního zdroje, jedná se o komunikaci o délce 5000 metrů a dále stavbu opěrného prvku, tyto podmínky byly kumulovány. Soud druhého stupně připomíná to, co již zdůraznil první soud, že pro I. etapu stavby na ■, žádné takové výrazně omezující kvalifikační podmínky stanoveny nebyly. Z výsledku otevírání obálek, které již bylo zmíněno, plyne, že podmínky byly nastaveny příliš přísně, že je splňovala toliko firma E ■, a to díky příznivé referenci společnosti L ■, tedy obžalovaného Ing. B ■. Z hovorů mezi obžalovaným T ■ a svědky V ■ a H ■ je zřejmé, že obžalovaný T ■ oba dva informoval, že nikdo kvalifikační podmínku nesplňuje. Z údajů v PC svědkyně H ■ pak je evidentní, že společnost E ■ byla téměř okamžitě seznámena s námitkami ze strany společnosti S ■. Prakticky oba tito soutěžitelé kritizovali kumulaci podmínek stavby v prvním ochranném pásmu, následně L ■ vyhověla námitkám společnosti S ■ a zmírnila podmínky na druhé ochranné pásmo vodního zdroje, evidentně proto, aby se soutěže mohlo zúčastnit více uchazečů a nebylo tak prstem ukázáno na skutečnost, že kvalifikační podmínky splnila pouze firma E ■ díky příznivé referenci zadavatele.
44. Poté, co 28. 11. 2016 začala komise pro otevírání obálek jednat, již kvalifikační podmínky splňovalo více firem (okruh uchazečů, pokud jde o počet a skutečnost, že šlo o větší renomované firmy, naprosto souhlasí s představou obžalovaného T ■ o tom, jak by měl okruh uchazečů vypadat po prvním kvalifikačním kole). Společnost M ■ znovu vznesla námitky proti podmínkám soutěže, těmto však již nebylo vyhověno, nicméně i s těmito námitkami byla společnost E ■ promptně seznámena vzápětí po jejich vznesení. Soud druhého stupně poukazuje na tu část rozsudku prvního soudu, kde se hovoří o čilé komunikaci mezi obžalovaným T ■ a svědkyní K ■, která předsedala komisi pro otevírání obálek, na ten fakt, že mezi nimi došlo v kritické době dne 28. 11. 2016 i k osobnímu setkání, ze sledování telefonních buněk vyplývá, že obžalovaný T ■ vykonal cestu do ■ z ■, poté, co se domlouval se svědkyní K ■, následně se objevily v počítači svědkyně H ■ námitky společnosti M ■ vznesené proti upraveným podmínkám soutěže. Z těchto skutečností je třeba dovodit, že obžalovaný T ■ a jeho prostřednictvím společnost E ■ jednak okamžitě znali okruh uchazečů o zakázku, znali obsah případných námitek.
45. Jediným finálním kritériem pro vítězství v zadávacím řízení byla nejnižší cena nabídky, to je zřejmé z výzvy k podání nabídek ze dne 28. 2. 2017. Jak již však bylo řečeno, nyní posuzovaná trestná činnost, co do vítězství E ■ a.s. v soutěži je hodnocena jako trestný čin spáchaný ve stádiu pokusu, obžalovaní jsou proto právem postihováni za to, že nečestným a nezákonným způsobem vytvořili všechny podmínky společnosti E ■ a.s., aby v soutěži vyhrála a nabídla nejnižší cenu, i když ani přes všechno své úsilí ve finále nemohli zaručit, že někdo nenabídne cenu nižší. To však nic nemění na nezákonnosti a trestnosti jejich počínání. Dne 11. 4. 2016 pak došlo k otevření obálek a nejnižší nabídku nabídlo Sdružení společnosti E ■ a.s. – S ■, čímž byly všechny ČINY obžalovaných

Ing. B. a obžalovaného L. T. jednajícího i za společnosti E. a.s. korunováni úspěchem.

46. Není pochyb o tom, že obžalovaný Ing. B. jako ředitel příspěvkové organizace L., která organizačně patří ke , při vyhlášení zadávacího řízení splňoval všechny podmínky postavení, které požaduje § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku. Soud prvního stupně tyto aspekty podrobně rozebírá v odst. 164. odůvodnění rozsudku a přílehlavě zmiňuje § 114 odst. 2 věta první trestního zákoníku, podle něhož postačuje, *splňuje-li podmínky subjektu v určitém postavení ten subjekt, za něž fyzická osoba jedná*. Obžalovaný B. pak v rámci připravovaného a vyhlášeného zadávacího řízení postupoval tak, aby neregulérně vytvořil co nejlepší podmínky k získání zakázky společnosti E. Provedenými důkazy bylo prokázáno, že již v říjnu 2015 pojal záměr, aby společnost E. uskutečnila II. etapu výstavby, která byla předmětem zadávacího řízení. Tuto společnost pak zvýhodnil tím, že přípravu stavebních prací svěřil obžalovanému L. T., jejímu zaměstnanci. Kromě toho, mimo zákonem stanovený postup určil, kdo bude projektantem připravované stavby, jednalo se o společnost V. Ta všechny činnosti posléze uskutečňovala s vědomím obžalovaného Ing. B. prostřednictvím subdodavatele společnosti V., sama k tomu neměla potřebné odborné kapacity. Obžalovaný Ing. B. představil projektantům obžalovaného T. jako technického poradce, s tím, že obžalovaný T. následně zasahoval do přípravy projektové dokumentace, účastnil s vědomím obžalovaného Ing. B. jednání odborné komise, která projekt a stavbu II. etapy připravovala. Na požádání obžalovaného Ing. B. pak obžalovaný T. usměrňoval přípravu projektu tím, že ovlivňoval projektanty, v podstatě je obžalovaný T. úkoloval v tom, jaké metody má být použito ke stavební realizaci díla, jaké objemy materiálu se mají v díle vyskytnout. Obžalovaná E. se pak přímo (nejen prostřednictvím obžalovaného T.) zúčastnila na přípravě projektu tak, že zaměřila terén, kde měly sanace probíhat. O toto se obžalovaný T. zasadil tím, že kontaktoval ty osoby, v jejichž pravomoci to bylo zařídit. Bylo rovněž prokázáno, že obžalovaný T. po celou dobu postupoval ve prospěch společnosti E., neboť podporoval a nakonec za podpory obžalovaného Ing. B. prosadil způsob sanace, který byl pro společnost E. nejvíce výhodný z hlediska dostupnosti a ceny materiálu, možnosti vytváření skrytých rezerv v projektu (dle vyjádření obžalovaného T. „vaty“, „výhody“ za desítky miliónů). Obžalovaný T. pak společnosti E. umožnil, aby získala předprojektovou dokumentaci včetně cenových požadavků, aby získávala informace ze zadávacího řízení, které nebyly veřejně dostupné, byl to on, kdo vytvářel nadhodnocení jednotlivých položek díla, stanovil způsob výstavby, co do kvality a kvantity, významným způsobem ovlivňoval vytváření konečné ceny celého díla. S kroky obžalovaného T. byl obžalovaný Ing. B. minimálně srozuměn, s tím, že byl o nich informován, neboť, jak již bylo uvedeno, předsedal jednáním odborné komise, seznamoval se projektem, na základě něhož bylo dílo vybudováno, vyhlášoval zakázku. Obžalovaný Ing. B. také navazoval kontakty se společností S. prostřednictvím svědka U., byl to on, kdo trval na tom, že dílo bude budováno společností E. ve sdružení se společností S. Není pochyb o tom, že obžalovaný Ing. B. a obžalovaný L. T. aktivně působili a připravili pro společnost E. s vědomím jejich vedoucích činitelů, zejména generálního ředitele Ing. O., podmínky, aby následně v zadávacím řízení mohla společnost E. uspět. Prvý soud také správně dovodil, že toto jednání obžalovaného Ing. B. a obžalovaného L. T. zůstala toliko ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 ve smyslu § 256 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, neboť orgány činné v trestní řízení trestnou činnost odhalily ještě před jejím dokonáním a stavba pak probíhala za situace, kdy společnost E. nemohla zisky původně zamýšlené realizovat.

47. Pokud jde o vinu společnosti E., soud prvního stupně se správně vypořádal s podmínkami přičitatelnosti podle zákona o trestní odpovědnosti právnických osob č. 418/2011Sb. – dále jen TOPO. Soud druhého stupně za zásadní považuje, že obžalovaný L. T. se dopustil protiprávního činu, jak bylo popsáno shora, že byl zaměstnancem společnosti E., generální

ředitel společnosti Ing. O. navíc o jeho nezákonných aktivitách věděl, byl s nimi alespoň rámcově seznámen, neučinil přitom nic, co by svědčilo o tom, že s postupem obžalovaného L. T. nesouhlasí. Jednání obžalovaného T. se uskutečnilo v rámci činnosti společnosti E. (stavební činnost) a v jejím zájmu (získání významné zakázky). Orgány činné v trestním řízení stály před úkolem, jestli budou jednání obžalovaného L. T., společnosti E. přičítat podle TOPO ve smyslu § 8 odst. 2 písm. a) zákona nebo podle § 8 odst. 2 písm. b) zákona. Soud prvního stupně nakonec uznal námitky, které společnost E. vznášela, tedy ty, že obžalovaný L. T. nepatřil mezi osoby ve vedoucím postavení ve společnosti, neboť se nacházel až na čtvrté úrovni řízení, nicméně toto samotné společnost v žádném případě nevyvíjí. Vedoucí činitel společnosti E. generální ředitel Ing. O. fakticky schvaloval jednání obžalovaného L. T., těžil z něj pro společnost výhody a neprovedl žádná opatření, aby obžalovanému T. v páčání trestné činnosti zamezil. Vedení společnosti E. využilo neformálních kontaktů mezi obžalovaným L. T. a obžalovaným Ing. M. B. k tomu, aby společnost E. uspěla v zadávacím řízení na zakázku vyhlášenou L., v jejímž čele obžalovaný Ing. B. stál. Jestliže soud prvního stupně na obžalovaného L. T. pohlížel jako na osobu v postavení zaměstnance podle § 8 odst. 1 písm. d) TOPO, nelze tomuto postupu nic vytknout. Prvý soud se také zabýval § 8 odst. 5 TOPO, důvodně dospěl k závěru, že v době, kdy byla obžalovaným L. T. trestná činnost v zájmu a v rámci činnosti společnosti E. páčána, *nevynaložila společnost E. veškeré úsilí, které na ni bylo možno spravedlivě požadovat, aby spáchání protiprávního činu obžalovaným L. T. zabránila*. Soud prvního stupně tuto otázku podrobně rozebírá a správně uzavírá, že compliance program ve společnosti E. byl implantován až následně, právě v důsledku zahájení trestního stíhání vůči obžalovanému L. T., tedy opatření, která měla předcházet trestné činnosti, společnost E. přijala až jako reakci na tuto spáchanou trestnou činnost. Soud druhého stupně zdůrazňuje, že tento postup samozřejmě může mít vliv na výsledek trestního řízení, odrazit se do výroku o trestu (§ 14 odst. 1 TOPO), jak bude pojednáno dále, nemůže však mít vliv na závěry o vině v tom smyslu, že by společnost E. dosáhla zproštění se trestní odpovědnosti. Soud prvního stupně rovněž oprávněně vyjadřuje pochybnosti o upřímnosti a účinnosti takového compliance programu za situace, kdy jeho zavedení, fungování, kontrolu, zajišťuje v podstatě ta samá vedoucí osoba, která působila v čele společnosti E. v době, kdy byla trestná činnost ze strany společnosti a obžalovaného L. T. páčána, tedy Ing. O.

48. Soud druhého stupně na okraj komentuje ještě to, čím obžalovaní argumentují v podstatě po celou dobu řízení, tedy, že jejich jednáním nevznikly žádné škody, že díky jejich jednání došlo k úsporám ve státním rozpočtu a že prostřednictvím svého jednání v podstatě vybudovali významné dílo, které je užitečné a plně funkční. Soud druhého stupně nepolemizuje s tím, že zamýšlené stavební práce byly následně provedeny řádně, nepolemizuje ani s tím, že možná dokonce byly provedeny levněji, než kdyby zadávací řízení proběhlo regulérně, toto však není zásluhou obžalovaných, neboť obžalovaní v podstatě dokončili dílo pod dohledem orgánů činných v trestním řízení, aniž by mohli realizovat zisky, které společnost E. očekávala (proto též zůstává spáchaný trestný čin, s výjimkou části týkající se obžalovaného Ing. B. jako zadavatele řízení, ve stádiu pokusu). Tedy to, co obžalovaní kladou do popředí jako svoje zásluhy, vzniklo v podstatě jako vedlejší produkt jejich jednání, v důsledku toho, že se věc stala předmětem zájmu orgánů činných v trestním řízení. Soud prvního stupně přiléhavě a dostatečně popsal, proč úspory na díle, vhodnost zvolení technického řešení, úspěšné dokončení díla, hrají v případě, že je rozhodováno o trestní odpovědnosti pro trestných čin podle § 256 tr. zákoníku, pokud jde o samotnou trestnost činu, podružnou roli. Na prvním místě u tohoto zákonného ustanovení je zájem na tom, aby byla chráněna transparentnost a férovost zadávacích řízení, neboť samozřejmě vážné porušení zájmu chráněného trestním zákoníkem spočívá již v tom, že zakázku vzešlou ze zadávacího řízení získá někdo neregulérním způsobem, způsobem, který není transparentní a férový. Tímto způsobem *de facto* tuto zakázku „ukradne“ jiným soutěžitelům, kteří postupují v řízení poctivě a čestně. Společnost, která zakázku

nezákonně získá, zajistí na dlouhou dobu práci pro sebe a pro své zaměstnance, těžší pak i z nemateriálních výhod, jako je čest, že pracovala pro [REDAKCE], že vybudovala dílo nemalého významu, což jí samozřejmě usnadní pozici při případném dalším budoucím fungování na trhu. Soud druhého stupně je přesvědčen, že i tyto aspekty první soud dostatečně zvažoval, že si byl vědom toho, že posuzuje trestnou činnost specifickou, jejíž posuzování nespočívá jen v hodnocení materiálního hlediska problému.

49. Soud druhého stupně se ztotožňuje s rozhodnutím soudu prvního stupně, i pokud jde o výroky trestech, jež jednotlivým obžalovaným uložil. Na začátku třeba říci, že ačkoliv se státní zástupce v neprospěch obžalovaných domáhal zprísnění uložených trestů, soud druhého stupně se nedomnívá, že by první soud uložil některému z obžalovaných trest nepřiměřeně mírný. Obžalovaní L [REDAKCE] T [REDAKCE] a obžalovaná E [REDAKCE] byli potrestáni tresty v kombinaci druhů trestů, jež jim byly uloženy, přiměřenými, obžalovaný Ing. B [REDAKCE] byl potrestán trestem o něco přísnějším, v žádném případě však ne trestem nepřiměřeně přísným, do něhož by byl odvolací soud oprávněn zasáhnout. Podle názoru soudu druhého stupně první soud podrobně a dostatečně popsal, jakými úvahami se při ukládání trestů, co do druhu a výměr, řídil, jeho důvody je možno akceptovat, odvolací soud s nimi souhlasí, na tomto místě třeba zmínit, že právě rozhodování o druhu a výměře trestu patří k typům rozhodnutí, kde se širším způsobem uplatňuje osobní vnitřní uvážení jednotlivých soudců, současně však třeba zmínit a zdůraznit, že v nyní projednávané věci soud prvního stupně nijak nevybočil z měřítek přiměřenosti, důvodnosti a zákonnosti ukládaných trestů.
50. První soud především přiléhavě rozvádí v odst. 184. a 185. odůvodnění přitěžující okolnosti, které lze přičíst prakticky všem obžalovaným. Není pochyb o tom, že se dopouštěli trestné činnosti hluboce sofistickované, organizačně promyšlené, cíleně skryté, po předchozím uvážení, že se jí dopustili dlouhodobě, že bylo zapleteno do této trestné činnosti vícero subjektů, soud druhého stupně k tomu připojuje, že ovlivněna byla zakázka cenově významná, která měla hodnotu cca 200.000.000 Kč a jednalo se o zakázku pro vysoce prestižní subjekt, pro [REDAKCE]. Samozřejmě, že nezákonná machinace s takovou veřejnou zakázkou vzbudí v široké veřejnosti více negativního zájmu a negativních pocitů, než by tomu bylo v případě zakázek u subjektů jiných. Jestliže pak soud prvního stupně dovozuje, že obžalovaní zneužili důvěry kanceláře Ing. V [REDAKCE] M [REDAKCE], i toto je holým faktem, oba dva obžalovaní Ing. M [REDAKCE] B [REDAKCE] a L [REDAKCE] T [REDAKCE], stejně tak jako vedení společnosti E [REDAKCE], si byli vědomi, že [REDAKCE] vydávají všanc veřejným úvahám o jeho možné či nemožné úloze v celé věci. Jen v tomto ohledu a jen jako zvážení těchto skutečností, jako jednoho z mnoha kritérií při ukládání trestu, je třeba hodnotit míru přísnosti uložených trestů, nikoliv věc vykládat tak, jak bylo některými osobami dříve i následně vykládáno, že obžalovaný Ing. B [REDAKCE] byl potrestán přísněji jen a výhradně proto, že pracoval pro [REDAKCE]. Naopak, z morálního a lidského pohledu, ke cti policie a státního zastupitelství slouží, že se usilovně a poctivě snažily objasnit trestnou činnost, která je předmětem nyní posuzované věci, bez ohledu na to, v jakém prostředí se odehrávala.
51. Soud prvního stupně považuje obžalovaného Ing. B [REDAKCE] za hlavního pachatele, s tím soud druhého stupně naprosto souhlasí, neboť bez jeho přičinění by ke spáchání trestné činnosti tohoto typu a v takovém rozsahu nikdy nemohlo dojít. Pravdou je, že obžalovaný Ing. B [REDAKCE] je osobou dosud bezúhonnou, což je třeba významným způsobem hodnotit v jeho prospěch. Na druhou stranu soud druhého stupně považuje za příliš odvážné hodnotit v jeho prospěch jeho „pracovitost“ a „erudici“ protože právě tyto dvě vlastnosti se nejvíce negativně projevíly ve způsobu spáchání trestné činnosti, její dlouhodobosti a rozsahu, na významu trestním zákoníkem chráněného zájmu, který byl porušen a ohrožen. Pracovní odměny, které byly obžalovanému Ing. B [REDAKCE] pravidelně udělovány jeho nadřízeným, svědčí jen o schopnostech obžalovaného vyvolat ve svých nadřízených důvěru, zneužít jejich dobrého mínění o sobě a jejich přesvědčení, že vykonává své pracovní úkoly s největší poctivostí a péčí. Jestliže soud prvního stupně, po zvážení všech těchto skutečností,

přistoupil k uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, není možno s ním nesouhlasit. Jestliže je obhajobu poukazováno na velmi nízké, prakticky nulové, procento případů, v nichž obžalovaní za typově a druhově shodnou trestnou činnost jsou odsuzováni k nepodmíněným trestům odnětí svobody, soud druhého stupně připomíná zásadu individualizace trestu. Tedy není možno srovnávat mechanicky jednotlivé případy, v nichž byly tresty ukládány, bez zhodnocení konkrétních a individuálních aspektů, týkajících se každého z těchto případů. V nynější věci je uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, byť za konstatování, že se jedná o potrestání tvrdší a přísnější, nikoliv však nepřiměřeně přísné, zcela namístě. Trest pak není přísný v žádném případě svojí výměrou, neboť je ukládán u dolní hranice zákonné trestní sazby, jejíž rozmezí činí 2 až 8 let. Pro výkon trestu byl obžalovaný v souladu s § 56 odst. 2 písm. a) tr. řádu zařazen do věznice s ostrahou, do věznice mírnějšího typu, když nebyla zjištěna žádná okolnost, pro kterou by měl být ukládán do věznice typu přísnějšího.

52. Prvý soud pak zvažoval i skutečnost, že se obžalovaný Ing. B. dopustil trestné činnosti při výkonu funkce ředitele I., přičemž právě tyto funkce mu umožnila trestnou činnost spáchat, z tohoto důvodu je na místě uložení trestu zákazem výkonu funkce statutárního zástupce organizačních složek státu a jiných právnických osob s majetkovou účastí státu. Jestliže byl tento druh trestu uložen na 4 roky, nejedná se o trest nepřiměřeně přísný. Od okamžiku právní moci rozhodnutí o uložení trestu zákazem činnosti už není možno skrývat se za *presumpci nevinny* a ponechávat obžalovaného nadále v postavení, prostřednictvím kterého trestnou činnost spáchal. Soud prvního stupně pak příléhavým způsobem popsal mechanismus ukládání peněžitého trestu podle trestního zákoníku, důvodně uzavřel, že obžalovaný Ing. B. jednal, aby jinému umožnil majetkový prospěch z trestné činnosti, za tohoto stavu je uložení peněžitého trestu zcela na místě. Soud prvního stupně při stanovení počtu denních sazeb zmiňuje povahu a závažnost spáchaného trestného činu, právě na tomto místě je možno argumentovat proti odvolání státního zástupce, který požadoval pro obžalovaného přísnější trest odnětí svobody, toto „zprísňení“ je právě vyváženo uloženým peněžitým trestem. Při určení výše denní sazby, kromě hledisek, která zmiňuje první soud, soud prvního stupně odkazuje na skutečnost, že obžalovaný Ing. B. je vlastníkem více nemovitostí, po dlouhou dobu pobíral, kromě svého pravidelného příjmu, rovněž i nemalé pracovní odměny v rámci svého zaměstnání, tedy výše denní sazby, jak byla prvním soudem určena, je v možnostech a schopnostech obžalovaného Ing. B. tento trest splatit.

53. Obžalovaný L. T. nebyl potrestán nepodmíněným trestem odnětí svobody. Soud prvního stupně v jeho případě, kromě jeho dosavadní bezúhonnosti, správně zvažuje i určitou míru sebekritiky nad nesprávností svého jednání, kterou tento obžalovaný vyjádřil. Ve srovnání s obžalovaným Ing. B. a se zástupcem společnosti E. Ing. O. je toto jev v nyní posuzované věci zcela nevídaný, neboť tito dva se nad svým počínáním ani nijak nepozastavili, nevyjádřili nad ním ani tu nejmenší morální pochybnost. Soud prvního stupně proto důvodně obžalovanému T. nepodmíněný trest odnětí svobody neukládá. Trest odnětí svobody ve výměře 2 a půl roku s podmíněným odkladem na zkušební dobu delšího trvání, na 4 roky, je zcela přiměřený a vyjadřuje všechny přitěžující a polehčující okolnosti, jež soud prvního stupně a nyní potažmo i soud druhého stupně zmiňují. Obžalovaný L. T. byl potrestán peněžitým trestem v rozsahu 300 denních sazeb po 2.000 Kč. Ve srovnání s obžalovaným Ing. B. je zřejmé, že soud prvního stupně hodnotil mírněji povahu a závažnost spáchané trestné činnosti, než u prvního z obžalovaných. Tento závěr je zcela namístě, neboť ač většinu činností tvořících tělo trestného činu vykonal obžalovaný L. T., nemohl by trestnou činnost spáchat, kdyby jeho organizačních a pracovních schopností nebylo využíváno ze strany hlavního pachatele Ing. B. a ve prospěch společnosti i ze strany vedení E. Samotná výše denní sazby ve vztahu k jeho osobním a majetkovým poměrům se na první pohled její jako podstatně přísnější, než je tomu u obžalovaného Ing. B. (jehož majetkové poměry jsou výrazně lepší), vzhledem k tomu, že obžalovaný T. nevlastní více nemovitostí a žije toliko z pravidelného příjmu, jehož je schopen

dosahovat. Je však na místě zhodnotit jako jeho významný benefit skutečnost, že mu nebyl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, jeho majetkové poměry pak umožňují uložený peněžitý trest zaplatit. Soud prvního stupně přílehlavě odkazuje na měsíční výdělek obžalovaného T ■■■■■, z něhož je možno odvíjet výši stanovené denní sazby, soud prvního stupně odkazuje i na nemovitý majetek obžalovaného. Pokud jde o trest propadnutí věci ve vztahu k zajištěnému flash disku, jedná se o věc použitou ke spáchání trestné činnosti, proto není pochyb o vhodnosti uložení tohoto druhu trestu.

54. Soud prvního stupně nepochybil ani při uložení trestu obžalované E ■■■■■. Jestliže je obhajobou odkazováno na přijatý compliance program, na činnost této společnosti ve veřejném zájmu v ■■■■■ oblasti, na potíže, které mohou být způsobeny jejím zaměstnancům v případě, že bude E ■■■■■ uložen trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti na veřejné soutěži, případně tvrdší peněžitý trest, soud druhého stupně má za to, že první soud vzal v potaz i tato hlediska. Soud druhého stupně opakuje a sdílí výhrady prvního soudu k tomu, že by compliance program měl ve společnosti uplatňovat ten člověk, který právníckou osobu řídil v době, kdy se účastnila posuzované trestné činnosti, nicméně i tak, je třeba dodatečně přijetí compliance programu zhodnotit při ukládání trestu ve prospěch právnícké osoby. První soud při ukládání peněžitého trestu vycházel z majetkových poměrů společnosti, ze skutečnosti, že v její činnosti je obvyklá praktická realizace stavebních zakázek v hodnotě milionů korun (to možno dovodit z referencí a smluv vztahujících se k I. etapě stavby na ■■■■■, popřípadě z materiálů z veřejné soutěže v této věci, z nichž jsou patrné další práce, jež společnost provedla, i jejich hodnota). Ekonomický obrat společnosti je nemalý, vždyť jen v nynějším případě měl její zisk dosáhnout čisté částky vyšší než 8 milionů korun (respektive se snažila současně spáchanou trestnou činností získat majetkový prospěch v hodnotě větší než 8 milionů korun). V tomto ohledu se výše denní dávky stanovená na 15 000 Kč, jeví v porovnání s ostatními dvěma obžalovanými spíše jako velmi nízká, až zanedbatelná, v žádném případě však přísná. Ani při zvážení, že v konečném součtu činí výše peněžitého trestu 5,4 milionů korun, nemůže být tento trest pro společnost jakou je E ■■■■■ trestem likvidačním, jestliže by byl uložen samostatně, byl by dokonce trestem velmi mírným. První soud proto důvodně přistoupil ke kombinaci více trestů. Trest zákazu plnění veřejných zakázek a účasti na veřejné soutěži na dobu 3 let je totiž trestem, který je ještě více namístě, než trest peněžitý. E ■■■■■ se dopustila trestné činnosti v rámci zadávacího řízení na významnou stavební zakázku, je proto jen v pořádku a v souladu se základními požadavky na spravedlivé a přiměřené potrestání, aby v následujících několika letech neměla legální možnost podobné jednání zopakovat. Samozřejmě, že to bude mít určitý negativní vliv na její pravidelnou stavební činnost, dopad na její zaměstnance a případné věřitele, je však třeba si uvědomit, že i u fyzických osob, jimž je uložen trest zákazu činnosti, dochází k omezení jejich ekonomických možností a aktivit, toto je však právě jedním z účelů takového druhu potrestání. Tedy i represe, ale především důraz na prevenci do budoucna, jsou určitou součástí trestu, jsou účely dopadu trestní sankce, jímž se ukládání trestu řídí. Soud druhého stupně je též přesvědčen, že trest zákazový, který soud prvního stupně uložil podle § 21 odst. 1, 3 TOPO není ve vztahu k E ■■■■■ likvidační, naopak, kromě represe a prevence, má i „výchovné účinky“ na personální substrát společnosti, neboť její vedení bude muset napříště racionálně zvažovat, zda je pro E ■■■■■, její vedení a její zaměstnance „výhodnější“ riskovat a účastnit se páchaní trestné činnosti nebo zda je nutno napříště zachovat základní pravidla slušnosti a základní zákonné normy a na trestné činnosti se nepodílet. Žádný stát, jako zákonodárce, by to bylo diktováno strategickými důvody a veřejným zájmem, nemůže připustit, aby se subjekty zabývající se podnikatelskou činností podílely na páchaní závažné trestné činnosti, která v prvé řadě v nynějším případě podřívá autoritu státu a jeho zájem na zachování transparentnosti a regulérnosti výběrových řízení, s tím, že v případě odhalení takové závažné trestné činnosti, se pak taková právnícká osoba „vykoupí“ z uložení určitého druhu trestu výhradně a jedině argumentací, že její fungování na trhu je z určitých důvodů nezbytné. Na takový „výklad“ významu pojmu veřejný zájem nemůže žádný rozumně fungující státní mechanismus přistoupit.

55. Soud druhého stupně nepovažuje odvolání podaná státním zástupcem v neprospěch obžalovaných do výroků o trestech a odvolání všech obžalovaných již proti výrokům o vině, za důvodná, proto je podle § 256 tr. řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný. Lze proti němu podat **dovolání** do 2 měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně z důvodů uvedených v § 265b) tr.ř. Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Praha 24. března 2022

JUDr. Ladislav Koudelka, Ph.D. , v. r.
předseda senátu

